

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 50-51.

V žatci dne 22. prosince 1947.

Cena 4 Kčs

Vánoce doma v míru a ve štěstí

Letošní vánoce jsou prvními, které bude naše velká volyňská rodina slavit konečně zase doma. Dnes si již můžeme říci, že naše dávné, tajné a skryté touhy došly splnění, že naše snažení, boj a utrpení nebyly marné a že i našemu odloučení a dlouhému, mnohdy beznadějnému čekání nastal konec.

Přání, vyslovované o loňských vánocích, aby ty příští byly radostnější a šťastnější v kruhu rodiny a přátel, se stalo krásnou skutečností a máme proto všechny předpoklady, abychom byli šťastni.

A to je zásadní účel této vánoční úvahy. Říci Vám všem, milí volyňští krajané, že máme všechny důvody, abychom konečně jednou uznali a ocenili velikost změn, které nastaly v náš prospěch. Ve shonu a ruchu každodenního života, v návalu práce a starostí nemáme takřka času, abychom si toto vše dokonale uvědomili a vyvodili z toho radostné uzávěry. Ale v klidu a míru vánočních dnů, při světle svíček na stromečku a v jasné záři usměvavých dětských očí, v této zvláštní vánoční náladě si musíme uvědomit, že ve srovnání se všemi předcházejícími — jsou letošní vánoční svátky — ty nejkrásnější.

Nechci mluvit o tom, co bylo třeba přetřpět, vykonat, přechoat, nechci se zmiňovat ani o tom, co ještě dnes by mohlo jakkoliv naši radost kalit. Chtěl bych jen, aby všichni konstatovali, že letos více než kdykoliv jindy můžeme prožít tyto symbolické dny míru a lásky za takových okolností a poměrů, o kterých jsme mnohdy jen snili a po nichž jsme jen toužili.

Vím, že mnozí z nás již zapomněli na chvíle, kdy si tak toužebně a horoucně přáli, aby byl už konečně mír a pokoj — a to vše ostatní se jim tenkrát zdálo vedlejší. Vím, že splněná přání vzbuzují nové touhy. A vím také, že velmi mnoho lidí nepozná krásný pocit uspokojení a štěstí jen proto, že si ho neuvědomují. Prostě nevěří, že by mohli i oni být šťastni. Chtěl bych jim proto říci, že kdo chce být šťastný — má k tomu krásnou příležitost o letošních vánocích.

Letošní vánoce jsou pro nás volyň-

Vzpomínám na vánoce

Ano, vzpomínám na vánoce na Volyni. Zdá se to jako pohádka a byla to přece skutečnost. Bližící se vánoce — to byl čas tajemné až posvátné nálady. České a ukrajinské vesničky zahalené do sněhového kožichu očekávaly Štědrý večer. Rampouchy ledu krášlily každou střechu a jen osvětlená okénka prozrazovala, že se tam pod ní něco děje. Nikdo se netěšil a nevypočítával co dostane za dárky — to bylo jaksi vedlejší, hlavně vánoce jsou zde! Štědrý večer a stromeček. Doma se maminka tajemně usmívala, vařila a pekla, s tatínkem se radila, ale pro nás děti to nebylo přístupné, vždyť je to tajemství vánoc. K večeri se nesmělo dříve zasednout, než vyšla první hvězda. Na vánoce zpravidla mrzlo. Hledali jsme první hvězdu. Mami, hvězdička; nedočkavě jsme hlásily. Tu se již celá rodinka sešla, stůl byl slavnostně prostřen, pod ubru-

sem trochu sena — to pro kravičky, v rohu snop žita — symbol chleba - živitele. Všichni okolo stolu, nikdo neseděl, nejmladší člen rodiny odříkal modlitbu a začala slavnostní večeře. Muselo být dvanáct chodů, tradiční rybou počínaje, potom přišla kůta, kuba, ovoce, ořechy, překrajování jablek, pak házení střevice, třesení bezem, podělování všech domácích zvířat zbytky ze štědrovečerního stolu; i stromy v zahradě dostaly povříšlko, aby rodily. Bylo to krásné... I ten snůh byl jiný než jindy.

Když bylo vše poděleno, kdosi zazvonil a šlo se do sváteční světnice, kde stál ozářený stromek. To byla kráta. Všichni — malí, velcí, chasa se shromáždili okolo a starostlivá maminka na každého pamatovala nějakou maličkostí. Zpívaly se koledy. Na druhý den večer chodily ukrajinské sbory s hvězdou koledovat. To byla velká

Vánoce doma — v míru a ve štěstí

(Pokračování se str. 1.)

ské Čechy významným mezníkem. Symbolicky jaksi uzavírají kapitolu naší minulosti a současně otevírají široké výhledy do budoucnosti. Za námi je cesta naší průkopnické práce v cizině, cesta vítězných bojů a šťastného návratu. Před námi je radostná cesta společné práce pro blaho a rozkvět vlasti, pro lepší příští dny.

Před námi jsou veliké nové a zodpovědné úkoly: v mírové, budovatelské práci s ostatním československým lidem dovršit zdárně započaté dílo výstavby naší republiky tak, aby se stala vzorem všem ostatním národům a státům světa. Aby se stala propagátorem šťastného lidství a těch ideálů lásky, pokoje a míru, o kterých nám mluví letošní vánoce. Jaroslav Chuďoba.

poesie; tma, mráz pod botama skřípe a v dáli je vidět blížící se barevnou hvězdou. Bylo to krásné. Proč by to nemohlo být i zde? Proč bychom nemohli tento nádherný zvyk obnovit? Ale ano, každý v rámci možnosti si uděláme naše vánoce. A nezapomeňte ještě na jeden krásný zvyk, že žádný sirotek, žádná chudá rodina nesmí být opuštěna! Pozvete je k sobě, pohladíte, nakupte a také se najde maličkost, kterou jim učiníte velkou radost. Po osmnácti letech jsem neměl takové vánoce, až teď tady zase mám vás kolem sebe. Jsem šťasten, buďte i vy všichni! Nedejte se másti tvrdým okolím, zanechte v sobě tu lidskost, kterou jsme měli po čtyři generace. Ulehčí nám to situaci a obměkčíte i okolí. Vždyť je to první Štědrý večer, který budeme trávit zase se svými rodinami. Kolik bylo vánoce bez nich? Nebylo stromečků, nebylo

dárků, někdy jsme ani nevěděli, že vánoce jsou. Někde v zákopech, ve stodole, v zemljance, v hanku aneb v lese jsme vzpomínali... Oko se zarosilo. Zavírali jsme je a vybavil se nám obrázek domova... Oni vzpomínali též. Odložme vše, co nás dnes snad bolí, udělejme okolo a ve svém srdci sváteční náladu. Usměvem hladíme jeden druhého. Bylo dost bolesti, utrpení, ztrát našich drahých, kteří se nedočkali tohoto nádherného okamžiku. Též naše vzpomínky zaletí k nim, tam někam do neznáma...

Vánoce! První vánoce doma ve vlasti. I když se na vás ještě vše dívá cizí, polaskejte okolí zrakem, vždyť jsme doma. Toužili jsme tak dlouho po tomto okamžiku; když se to nestalo jak mělo, odpuštěme, zadesme sváteční náladu a mír do svých srdcí. Vánoce jsou svátky míru a odpuštění. Vladimír Libovický.

„Veselé vánoční hody...“

Třetí osvobozené vánoce, třetí Štědrý večer, kdy můžeme s klidnou myslí zasednout ke stolu spokojeni, že už našim drahým ani na frontě, ani jinde, nehrozí krvavá příšera. Hodně jich sice chybí mezi námi, vzala nám je válka, a na ty všechny budeme vždy vzpomínat.

Letos i my, volyňští Češi, si můžeme v rodinném kroužku šťastně a z plna srdce zazpívat tuto milou starou koledu: „Veselé vánoční hody, zpívejte dítky koledy...“ Ještě loni, když jsme se připravovali k vánočním, trápila nás nedůvěra a zoufalá nenálad, poněvadž jsme nevěděli, jestli se slibovaná reemigrace uskuteční a zda se sejdeme se svými drahými z Volyně.

Přijeli však. Trvalo to dlouho, ale přece jsme se dočkali. Mnozí šťastně zakotvili v nových domovech, jiní méně šťastně. Někteří ještě nenašli volný kout, který by mohli zvát svým domovem a jiní usídlení zlořečí na vše možné, poněvadž to není tak, jak oni by si to přáli. Víme, že mnoho stesků je oprávněných. I ta Boží příroda jako by nás letos chtěla zkoušet. Takové hrozné sucho a v důsledku toho neúroda mnohé rozpočty a plány přeskrtla. Ale přesevšecko přiznejme si upřímně, že jsme šťastni, že jsme zde doma, kde nám nehrozí „noční příšery“ a kde i ve dne můžeme klidněji dýchat a volně žít.

Milí volyňští čtenáři, nehněvejte se pro tyto moje věty. Často vzpomínám jak mně dědeček s babičkou vyprávěli, co zakusili a co vše už musili jako malé děti zastat, když s nimi jejich rodiče přijeli do Ruska.

Jejich dětství nebylo tak bezstarostné jako dětství dnešních dětí. Vzpomeňte i vy staří, že vaše mládí bylo samá dřina, když jste musili pomáhat rodičům kácet dříví, orat ta pole, která pluh ještě nebrázdil a každý kousek lesa a bažin zaměřovat na úrodnou půdu. Večer pak na podzim rodiče přivezli domů řuru chmele s tyčkami

a při malém světle petrolejové lampy děti musely pomáhat česat chmel. Aby přemohly dřimotu, vyprávěly se jim pohádky. Místo dětských her musili vypomáhat rodičům všude, kde bylo třeba.

A později se stavělo. Vždyť ty úhlavní české visky na Volyni byla práce našich otců a dědů. Při špatných cestách a ubohé komunikaci, stále válkami ničené, svážení materiálu na stavby a to vše ostatní byla krvavá dřina. A přece se mi nezdá, že by byli nějak zvlášť nařikali. Každý věděl, že všechny začátky jsou těžké a že vytrvalostí a pílí se hodně zmůže.

Proto nezoufejme ani my a dívejme

Jos. Folprecht:

Volyňským k vánočním

Ve vánočním čísle Věrné stráže z r. 1946 jsou dvě stati, pozoruhodné po stránce asimilace Volyňanů s námi. Jedna, psaná kamarádkou z fronty V. S., chce objasnit na všechny strany účast volyňských žen a děvčat v armádě, druhá stať dr. inž. Červina o volyňském regionalismu.

Nám zde nemůže ujít zlomyslnost a absurdnost, a kterou snad někteří naši lidé vysvětlovali vstup volyňských děvčat a žen do armády. Ale autorka mluví o uvědoměném vlastenectví volyňských žen, položeném proti šlechtěnému popudu kamarádství, poměru k bratrovi, manželovi, k otcí. Dále autorka poukazuje na román Sokolaty Tůmy „Na Kresách“ tvrdí, že volyňské ženy šly tenkrát, třeba neuvědoměle, „za hlasem krve, za hlasem, který ukazoval nejkratší cestu k domovu, ke své vlasti.“ Autorka takto obecný pojem vlastenectví, který se často bezobsažností zvrhává, naplňuje obsahem konkrétním, láskou k rodné půdě svých pradědů a s tím souvisící láskou ke

se s důvěrou budoucnosti vzdávic. Až tu v bývalé domovině zdomácníme a sžijeme se s místním obyvatelstvem, půjde vše snáze. Vy naše dobré české maminky se jistě budete snažit vytvořit svým blízkým míle a hřejivě teplo domova, které nejvíce pocítujeme o Štědrém večeru. Nemyslím, že by k tomu muselo být plno drahých dáreků — často pár milých slov a upřímných úsměvů je mnohem víc.

Na ukončení svého povídání bych chtěla přát všem čtenářům opravdu radostné a veselé vánoční hody a v novém roce více štěstí a hlavně spokojenosti v těch Čechách, po kterých jsme tolik toužili. Olga Kadavá.

kamarádům, bratřím, manželům, otcům.

Je to tedy vlastenectví zkonkrétněné a jeho pojetí zároveň těsně souvisí s obsahem článku Červinova. Ten mluví o regionalismu volyňském a mluví to muž, znalý života volyňských Čechů, znalý poměrů, zvláště pak nesnáze a těžkých dřívějších rozpaků náboženských.

Jeho přáním je, aby se volyňský živel u nás držel pohromadě aspoň mravně, když už byl fyzicky z rozličných důvodů roztrhán.

Tyto dva názory, kamarádky z fronty V. S. a dr. Červina, ačkoli jsou zdánlivě odlehle, souvisí spolu velmi těsně. Vzpomínáme při nich na ujišťování a přesvědčení zahraničních Italů, Němců a Poláků, kteří dovedli při každé vhodné příležitosti zdůrazňovat, že vědomí jejich národní příslušnosti, jejich předsvědčení národní a jejich čtení náboženské jest mnohem hlubší a pronikavější, než u těch příslušníků národa, kteří žijí ve vlastní zemi, mezi vlastními lidmi, chráněni vlastní-

mi státními základními zákony a vlastní správou.

V. S. dříve odsuzovala „chování některých nadšených vlastenců“ — fanatiků a komediantů, kteří slovy plýtvavě okrašlovali svůj národní cit. Když však se naskytla možnost najít přímou cestu k domovu se zbrání v ruce, k domovu, který byl tak těžce ohrožen, nejen se v nich projevil umocněný cit vlastenecký, ale vzplanul tak ostře a tak vysoko, až přezíral život.

I toto je kus odlišnosti krajanů a krajanek od nás a je to také určitý regionální cit, kterému nemohli odolat

krajané a dali se do boje pro svou mateřskou zemi dobrovolně. Nezapomínejme na tento dobrovolný boj jejich, který u nás nebyl nikdy oceněn a vlastně jej nikdo oceniti nechce. A jejich boj náboženský ani čistě lidský v cizině není zatím oceněn také.

Musíme být vděční každému, kdo se snaží po zásluze cenit a vážit. Třebas zvláštnosti našich Volyňanů jsou krajanicky přirozené, musí si jich vážit především oni sami a všemi silami je udržeti.

* To je mé přání Volyňským k vánocům.

Jiří Rébl-Volyňský:

Šťastné vánoce 1947

Hodiny jdou, vteřiny letí,
jak větry v nenávratnou dál...
Náš neklid o rodiny, děti
z nás osud šťastnou rukou sňal.

Boj vítězství je skončen našim,
dnes sklízíme své práce ovoce,
dnes prožíváme v naší vlasti
své první šťastné vánoce.

Jak lahodně nám toho roku
vánoční zvony hlaholí,
jak šťastně zajedáme letos,
v kruhu svých drahých za stoly.

V tajemném kouzlu svatvečera
nám duše něhou oplývá
a stromek něžnou září světél
nám srdce láskou zahřívá.

Jsem šťastní pod stromečkem nyní
neb roztrpčení minul čas
a v blecku světél, v echu zvonů
nám září nový život zas.

Ó, zářte jasněji nám k štěstí,
vánoční světla tajemná,
a začte slavnější zvony,
a Bůh nám v žití požehná.

Zvučte a zněte v kraje světa,
ať mrtví hlas váš uslyší,
ať na okamžik z hrobu vztáhnou
svou zpráchnivělou pravici,

ať do svědomí vládců sáhnou,
ať pohrozí jim prstem svým,
nechť pochopí, že dost je krve,
že dost je marných obětí...
neb mrtví pro mír světa padli
a pro mír kladli životy.

Ó, zářte světla stromku mého,
v vánoční šťastné hodině,
a doneste útěchu, radost
každičké naší rodině.

A těm, jež dnes jsou opuštěni
a pod stromečkem v slzách dlí,
těm v srdce vlejte naděj novou
ať v bolu svém se uklidní.

Těm zvoňte lahodně, mé zvony,
těm světle, světla má,
ať klid jim v duše navrátíte!
A dobrý Bůh jim požehná...

17. XII. 1947.

Vánoce ze všech nejkrásnější

Vzpomínám si na doby svého mládí, kdy jako chlapec žil jsem v malé vsi na Českomoravské vysočině. Ze všech vzpomínek zůstaly mi ty nejkrásnější na vánoce, kdy celý svět a my s ním oslavovali isme příchod lásky na svět. Přes to, že všude byla zima a mráz, naše srdce byla spokojena a šťastna, neboť jsme věřili a neznali jsme tu velkou bídu lidských srdcí vůkol.

Volyňští krajané budou oslavovat první vánoce ve vlasti. Jaká nádherná a velká skutečnost. Volyňští reemigranti, lidé prostých srdcí a duší budou doma ve vlasti oslavovat první vánoce. Budou je slaviti v domech, jejichž zdi budou ještě studené a kolem nichž bude hřeti zima lidské nevrzivosti, závisť a nelásky. Ale srdce všech volyňských Čechů budou jistě vděčná, šťastná a spokojená. A i těch, kteří třeba u eizího stromečku budou vzpomínati na zem, jež sice oplývala leccími, co není zde, ale nemohla dáti sladké vědomí, že jsou doma a že po přejití bouře a dnů smutku přijde den plný pohody a štěstí.

Prožíval jsem s volyňskými bratry vánoce 1945 a 1946. Měli jsme vše na stole, co nám svobodná vlast mohla dát. Měl jsem promluvu, zpívali jsme koledy a chlapi jako hory zalezli každý do kouta a plakali. Vzpomínal každý na své drahé daleko na Volyni, na rodiče, na ženu a děti. Na Volyni zase jistě všichni vzpomínali na ty, jež do staré vlasti přišli dříve než oni. Naděje na shledání byly malé, starosti a bolesti velké... Kořeny věrnosti v srdcích zasazené nebyly přetřhány. Já věřil a věděl, že rodiny přijdou! Mnohý zoufal a klínul osudu!

Vánoce 1946. Strhané žily od těžké práce, zešedivělé hlavy od těžkých starostí, smutné oči táty pod vánoč-

ním stromkem u vyhaslého krbu. Bylo za rok mnoho prožito. Ale ty oči již nebyly tak smutné, tam již jsem četl velikou radost; psala máma, telegrafovala žena, že se připravují, že balí a že přijedou! A přišlo psaníčko od 10letého kluka ze Smolárny jednomu krajanu do Strojetic. Přišel mi ho ukázat. „Skoro 4 roky jsem Tě neviděl, ale poznám Tě. Maminka mi říkala, že ty mě jistě poznáš, že jsem celý Ty. Už celý měsíc nic neděláme, než balíme a myslíme na Tebe, jectí nás přijmeš! Tě už brzy pojedeme... Přijmeš nás?“

Rok 1947. Desítky transportů přijížděly s těmi drahými. Byl jsem takřka u všech transportů. Viděl jsem mnoho shledání a radostných okamžiků. Přicházelo k sobě, co k sobě patřilo. To bylo radostí, to bylo šťastných úsměvů. A byla někdy i slza zklamání a bolesti. Zapadly problémy, které nás v roce tomto tížily a přišly nové a nové se vynořují.

Jedna rána se zacelila a udělala se nová. I ta příroda byla macešská. Těm starým stromům do vlasti přesazeným nedala vláhu. Některé uschly a zoufaly... Většina z nich se ujala k naší radosti a potěše.

A vánoce — svátky lidu toužícího a prosícího o mír prožíváme již po 1947. Ó, kéž by přinesly splnění všech tužeb Volyňským, kéž by posílily v nich viru k přemáhání překážek, jež se v cestu staví, kéž přišli rok 1948 zahladí všechnu bolest a zklamání, kéž dá nám všem smysl pro celek, dá dostatečné úrody, očistí naše srdce od sobeckosti, spojí nás v jeden celek a prodchně láskou. To bude to nejkrásnější naše přání vánoční a do nového roku. Pokud lidem dobré vůle a Volyňským splnění všech očekávání!

J. Dušek.

Vánoce v zajetí

(Vzpomínka z války)

v matné minulosti. Bývalo kdysi... Dnes? Promrzlé ruce ztěžá drží vychladlou bramboru a lžici tvarohu. Z potrhaného pracovního oděvu se šíří pach chléva studenou, nevytopenou místností.

O poschodí níže sedí u vánočního

stolu německá selská rodina, blahořečie Hitlerovi za začátek úspěšné realizace německých dobovačských plánů.

Vysoký plot, ostnaté dráty. Za nimi se choulí nízké dřevěné domky. V bráně stojí ozbrojená atráž. Koncentrační tábor? Ne, tábor pro zavlčené na nucené práce.

Unaven, utrmácen, usedá jeden ze statisťích ke stolu. Středověčernímu stolu... Tradiční jídla chybí, vánoční stromek pěkně ozdobený různými okrasami, svíčkami, prskavkami, hračkami, dárky pod ním, rozzářené oči malých i starých, zvyky, koledníci s hvězdou, pastýř zvěstující narození Spasitele, to vše defiluje před očima

Smích a zpěv svobodných rozveseluje i ženáče, kteří alespoň myšlenkami se podívali domů — k rodině. Někteří se záviděníhodnou chutí obírají husí stehýnka, která dostali z domova, jiní — méně šťastní, v pravém slova smyslu vylizují misky po „zeleninové“ polévce — štědrovečerní to večeři. Přes šprýmy a strojenou veselost je všude cítit koncentraci strašného pomu: hladu.

V sousedství hučí tovární stroje a u nich stojí zahraniční dělníci, bledí, nevyspalí, hladoví a mnohdy ustrašení. Štědrý večer... Štědrý večer — hojný večer, večer lásky k bližnímu... A ruka mechanicky odstavuje další hoto-vou kuli... Štědrovečerní kuli...

Malá podkrovní světnička přeplněna lidmi. Malá, takřka miniaturní plotýnka, rozpálená do běla, je stále zaplňována novými a novými hrnkami a pekáči. Slepice, husy, ba i vepřová šíří příjemnou vůni. Mluví se takřka šeptem. Při každém sebemenším zvuku přicházejícím z venku, zatetelí se strachem duše a beztak nezdravě bledé tváře blednou do nemožnosti. Ozývá se místní rozhlas. Ztratila se některým chovatelům drůbež, králíci atd. Krádeže spáchali pravděpodobně zahraniční pracovní síly. Pozorujte je a vinníky, sabotéry to nové Evropy a zjevné nepřátele Říše, předejte k potrestání!

Štědrý večer, večer radosti a lásky, večer, který otevírá špižirný všem hladovým...

Z přeplněných vojáky a děvčaty hostinců je slyšet živý hovor, smích a zpěv. „Wir fahren gegen Engeland“ zní bojovně a radostně, hrdě a vítězně, avšak sklesle umlká při prvních zvucích sirény. Letecký poplach...! Do

tmavé noci, štědrovečerní noci zní skučivý a varovný hlas sirény. O několik minut později místní rozhlas vysvětluje, že cvičný poplach byl proveden bezvadně, což nasvědčuje o dobré bojové morálce obyvatelstva. A píseň, vojenská píseň německého letectva „Wir fahren gegen Engeland“ zvěstuje nadlidem, že narodil se Kristus Pán... RoH

Blahopřání k vánocům

Panu ministru nár. obrany arm. gen. Ludvíku Svobodovi přejeme krásné a šťastné vánoce a mnoho zdraví a síly do nového roku.

Volynští Češi

Všem našim příznivcům, přátelům a zastáncům v Praze na MNO, MSP, min. zem., OÚ a FNO, ZNV a všude jinde přejeme veselé vánoce a šťastný nový rok.

Svaz Čechů z Volyně.

Kruh přátel volyňských Čechů.

Všem volyňským Čechům ve vlasti přje radostné a šťastné vánoční svátky, slavené opět po dlouhém odloučení v rodinném kruhu

Svaz Čechů z Volyně,

redakce a administrace Věrné stráže a Kruh přátel volyňských Čechů.

Br. škt. Kozákovi přejeme klidné a radostné vánoce a hodně síly k pro-sazování našich požadavků a hájení našich zájmů v novém roce!

Svaz, redakce a Kruh přátel volyňských Čechů.

Předsedovi ONV v Zatci škt. Zichovi a předsedovi MNV Frant. Malátovi přje spokojené vánoce a šťastný nový rok

Svaz Čechů z Volyně a Věrná stráž.

Veselé vánoce, a šťastný nový rok 1948 všem krajanům z Volyně ve vlasti i v zámorí, redakci a administraci Věrné stráže, Souboru volyňské mládeže přje Vladimír Libovický.

Vánoční rozjímání volyňské stařenky

Jsou vánoce. Svátek Narození Páně, doba radosti. Tato drahá památka se opakuje již od dvou tisíc let, kdy Bůh, Stvořitel nebe i země poslal Svého Syna na zem, jako Spasitele pro člověka.

Mnozí Ho očekávali s toužebností a tu v noci uslyšeli andělský zpěv, uzřeli mnoho rytířstva andělů a slyšeli hlas: „Dnes se Vám narodil Spasitel, radujte se!“ I radovali se radostí velikou a šli, jak jim bylo ukázáno. Nalezli Děťátko-Ježíše v chlévě mezi hovádky na slámě v jeslích. A uviděli nad Ním se sklánějící matku a Josefa, pěstouna. A hovádka kolem jeslí svým dechem zahřívala nemluvnátko. Ona pochopila a poznala: nenašlo se místa pro Dárce života v hospodě, ale tam, kde bylo ticho a kde hřích neměl místa, tam se narodil náš Pán. Tam k těm jeslím Mu mudrci dary přinesli. Na nás nežádá náš Spasitel darů, jenom lásku, aby mohl žít s námi a abychom pochopili Jeho přenesmírnou Lásku k nám, kterou puzen přišel a přinesl nám pokoj. Kéž bychom ten pokoj dovedli vzít a složit v našem srdci! By náš Pán mohl přebývat s námi a vedl nás cestou pravdy a lásky.

Po 80 letech přivedl nás Pán Bůh do naší vlasti. Národe volyňských Čechů, přivedl nás, abychom v této naší vlasti byli tak prospěšní jako na Volyni. Zachovali jsme si tam dobré jméno, neradi nás pouštěli od

sebe, ale byla tak Vůle Boží. Jako zázrakem jsme zde mezi svými, kteří nebyli s námi v Rusku, ale jsou naši a jedna naše drahá česká zem, matka českého národa nás spojuje! Podejme si upřímně ruce k vzájemnému společenství a skloňme kolena u těch jeslí.

Uvědomme si, jak velké dary milosti přijímáme, neb nás Pán Bůh zachoval a dal se nám dočkat toho radostného dne, dne Narození Páně, těchto Svátků Vánočních, prvních v našem novém domově. A prosme v tyto významné dny, bychom byli pamětlivi těch jeslí, kde náš Spasitel se narodil pro naše spasení, prosme, by se narodil i u nás v našich srdcích, v našem myšlení a v našich skutcích, a pak v Jeho Světle budeme prospěšní celé naší vlasti. Pak zazní Slovo Pravdy, kterou sám Kristus osvědčil před Pilátem: „Jať jsem se k tomu narodil, abych svědectví vydal pravdě a kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ Kéž ta Pravda Kristova zazní po celém světě a rozhojní mír. Ta pravda je zapsána v Evangelii sv. Jana, 19. kapitola, 37. verš. Čtete a rozumějte a najdete radost a pokoj. Andělé zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ Ano, lidem dobré vůle. Kéž i naše vůle je dobrá, hotová k slyšení a plnění Božího slova.

Napsala Josefa Blažková, 87letá stařenka, byt. Oráčov 91, okr. Podbořany.

K. P.:

Patery vánoce

Rok 1870.

Karlovi bylo 13 let, když přijel s rodiči na Volyn. Kluk jako buk, zdravím kypící, byl by i střechu přeskočil. Brzy znal každý strom v okolí, věděl o ptáčích hnízdech, o zaječím pelechu, ale dál do lesů se nepouštěl. Báł se přece jen vlků. V sousedních ukrajinských vesnicích znal všechny kluky svého věku, s nimiž se statně potýkal ve škole, kam ještě rok docházel.

Obdivoval ruského učitele v modrém stejnozářím s velkými žlutými knoflíky, bradatého baťušku v široké říze a ještě širšími rukávy. Vánoce slavivali dvojí: katolické a po 13 dnech pravoslavné, ježto otec, chtěje nabýti pravoplatně pozemky, musil přestoupiti u víře. Matka však po dávnému vedla domácnost v katolictví, a toto smíšené vyznání nikterak nekálilo klidnou domácnost, naopak, sbířžovalo je se starousedlíky, kteří všemožně usilovali o vzájemné sousedské, ba příbuzenské styky.

O vánočních svátcích přicházeli ruští koledníci, velcí i malí bez přpravy spustili své písně, a bylo zvláštní, odkud se vzala ta dojemná harmonie hlasů. Inu, vrozené národní nadání. A pak ty šprýmy a dovádění! Tak se dovedou smáti velké, bezstarostné děti. Žijí dnešku. A zítra? Dást Boh děň, dást Boh písčeu...

Oh, bývaly to kdysi vánoce!

Rok 1922.

To již Karel sešedivěl. Měl ženatě syna, vdané dcery a řadu vnoučátek. Lesy vykácel, pole nesčíslněkrát přeoral. Zbyla mu z té dřiny jen shrbená záda, na nichž nesl již sedmý křížek. Vždyť i stavení stavěl dvakráte, neboť mu první světová válka všecko zničila. Nepřátelé podupali úrodu, rozryli pole zákopy.

Nicméně, ryl se zase v zemi jako kráček, drtl ji mocnými pěstmi, skrál přel potom a slzami. Odvděčila se za jeho lásku, rozkvetla jako boží sad a nabídlá hojně plody.

To již děti odváděli výměnek, vnoučata rovnala vrásky. V kraji vládli Poláci a bylo s nimi dobře. Krajané zakládali a stavěli nové školy, kostely, národní domy. Mládež sehrála česká představení, ozývaly se české písně. Život kypěl a vřel, a sliboval lepší příští.

A zase nadešly vánoce slavné a veselé. Ve směsici všech vyznání kráček Neviditelný Pán ve svém znovuzrození přijímaje poklon veliké a svorné rodiny Čechů v hostinném slovánském kraji.

Rok 1939.

Něco nebylo v pořádku. V těch starých, vyzkoušených hodinách lidského řádu se jistě něco utrhlo. Dávno se již šířily neblahé zvěsti o vzrůstajícím se a rostoucím zlobným nacismu. Zřívou vlnou v doprovodu zrádčovství sražený byly v prach první demokratické státy. Stará vlast úpěla pod údery nacistických stvůr. Polsko bylo zmítanou třtinou a klo-

nilo se sem a tam, až také padlo v prach. Démony vylézaly z předpekli. Dědeček chápal, proč mu soused spílal Pepíkú, proč švihl tehdy bez příčiny vnuka a proč farář křičel s kazatelny: Czechov trzeba wyrznač! Nacismus doléval chytře jedu...

Když pak udeřil hrom vedle samého Antka, také on pochopil.

To se již hrnula od východu Rudá armáda. Na řece Bugu střetla se mračna nabitá elektřinou protikladných ideologií, jako dvě vzvedmuté, obsahem odlišné vlny... Čekalo se, kdy zahřmí a sjede klikatý blesk.

A zase nadešly vánoce skromné a tiché. Dědečkovi se zdálo, že k sluchu doléhá přes hřebeny Karpat sténání rodné zemi a na duši cítil příšerný dupot okulých prušáckých bot.

Mocná říse sovětů uklidňovala a dávala přece jen klid a naději. A živěn touto nadějí, dědeček zpíval vroucně: „Narodil se Kristus Pán...“

Rok 1943.

vlna nacismu, vzvedmuvši se, protrhla Setmělo se se všech stran. Hrozivě se blížil soumrak dějin. Smrdutá hráze lidského řádu a páchnoucí obsah rozlila do všech čtyř světových stran. Zhoubné živly zvedly ohydnou hlavu, przněce jedovatou slinou matku-živitelku, krvavá tlama chlemtala teplou krev.

Do těchto dravých živlů zapadli, bohužel, domorodci a vyvrhelé lidské společnosti.

Rudá armáda daleko ve východních stepích připravovala hydře Stalingrad a zatím ve Volyni vřelo peklo. Koncentráky. Židovská ghetta. Pronásledování, osočování, kruté-tryzně, Tamtala muka, popravy.

Občane, nevystřež z baráku hlavul Zastři okna! Jinak přiletí kulička k večerí Páně...

Mužiči sloužili nacistům. Katová pacholci při popravách Židů. Ženou se přes pole s vysunutými jazyky. Neviděli iste prchající Židy? Dědeček kroutil hlavou. Ženou se dále. Hončí psi... Slyšeli iste? Na samotě povraždili polskou rodinu. Za lesem stoupá dým. Co se stalo? Hoří polská vesnice. Záplava se šíří, rudne obloha. Krvavá noc — rudé jazyky plamenů olizují oblohu. Křik, praskot, útěk. Dohnali hlouček na rozcestí u kříže. Pracují lopaty, vidle, sekery. Ráno kupa mučedníků ztrnulými údy žaluje nebi...

Dědeček hlídal stodolu, aby nepřilétl ohnivý pták. S úsvitem se plížil k němu třesoucí se Berko. Dědečku, prosím vás... Dědeček mlčky ukázal na sklep. Tam, synu... Po chvíli se z opačné strany vynořuje soused Antek z polské vesnice. Sousedě, mohl bych?... Dědeček se na okamžik zamyslel. Připomněl si „Pepíkú“, švihnutý bičem. Rázem se však vzpamatova. „Sem!“ Ukazuje stodolu. „Slámy je dost!“ Živel řádil nezkrotnou silou.

Zase novinka! Mužiči se rozkmoťili s Němci. Přepadávají se vzájemně. Nálety na vesnice. Mužiči se mstí.

Vánoční

(volynským sirotkům)

Pohádka krásná, bílá,
stará a přec tak svěží,
radostná tak a tklivá,
pohádka vánoce!

Sněží.

Krajina celá zrána,
jak široká a dlouhá,
je sněhem zasypána.
Tak mnohá marná touha
je navždy pochována,
ach, navždy.

„Řekni, mami,

proč jsi dnes uplakaná
a proč tu není s námi
tátka? (Vždyť nám tak schází!)
Proč mlčíš? Řekni, mami,
proč táta nepichází?
To budem zase sami?

Viš, psal jsem Ježískovi,
(snad ví, kde naše víska?)
ať tatínkovi poví,
jak se nám po něm stýská,
ať přijde. To je doba,
co jsme ho neviděli!
Snad přijdou dneska oba?
Či na nás zapomněli?“

Tak přijď už, přijď, Ježíšku,
pohládit dětské vlásky
a hořkou za slzičku
dej hodně, hodně lásky.

Až v tvrdá lidská srdce
tvá láska jednou vkročí,
snad setřou něčí ruce
ty slzy z dětských očí.

J. Záhorský.

Vraždí vše, co se nelíbí.

Povečeříš a ráno jsi v roklí s rozbitou lebkou. Nebo na dně hluboké studně. Nebo v bažinách s ostnatým drátem na hrdle. Lidé ryjí tajné kryty. Hluboko pod zemí žijí uprchlíci rok dva. Hoří a lítají do vzduchu školy. Plamen nešetří kostely. V Sergejovce řádí nacismus. Hlučné výstřely po stavení. Klesají tělíčka dětí, žgn. mužů. A Malin? Hranice vzplála.

A tak vánoce byly smutné a bolestné. Slavily se v katakombách při zmírajícím knotu smočeného v oleji. Rok 1947.

Dědeček — co pravím! Stařec, kmet, odjíždí do Čech. Prošel divou vichřicí, jako poutník prodávající se trním a hlozím. Běs života jej otrhal. Vyrval mu z pyšných ratolestí syna, vnuky, až zůstal takřka jen pohýl. I ženu starušku uložil k věčnému spánku.

Dočkal se vítězného postupu Rudé armády, dočkal dne vítězství a vyvedl své chráněnce z tmavých brlohů. Zbývající syn a zeť padli pod Dúklou. A tak se s dcerami a ostatními vnoučaty vydal tam, kde spatřil světlo světa. Na hranicích se smutně ohlédl za sebe. Nechal tam životní d'lo, nadějí a lásku. Jen věru si veze s sebou. Tu mu již nikdo ze srdce nevyvrve. Modlivá se v hruššovanském kostele. Jak se daří, dědečku? Usmál se mdlé a mávl rukou. Nestojí to za řeč. Raději kdyby si mne Pán Bůh vzal. Schází Vám něco? Mně už nic, jen ten sáh země. To mi snad dáš. Ale vám, mladým! Vám třeba žít, vy musíte žít, pro budoucnost, pro národ! Dědečkova bezzubá brada se roztrfásla...

Dědeček zamířil ke kostelu.

Veselé vánoce, dědečku! Ohlédl se a ještě kynul hlíčičkou. Devadesátiletý kmet... Bohaté životní zkušenosti...

Blahopřání k vánocům

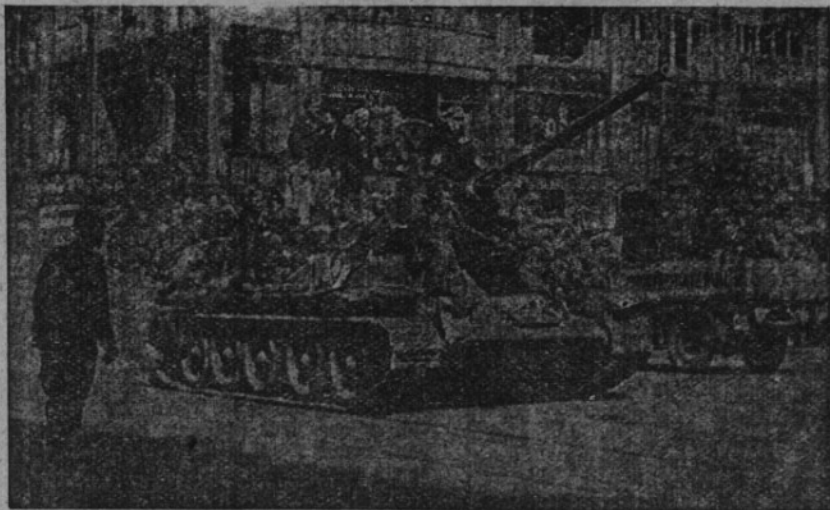
Příjemné prožití svátků vánočních a šťastný nový rok přeje všem příbuzným, kamarádům a známým
škpt. Jaroslav Kozák.

Spolupracovníkům, br. Libovického a br. Duškovi, zaměstnancům Svazu i Věrné strážce, všem přátelům a známým přeje radostné vánoce a úspěšný nový rok Jaroslav Chudoba.

Šťastné a veselé vánoce, mnoho zdaru a úspěchu v novém roce 1948 přeje našemu „tatkovci“ mistru Libovickému
Soubor Volyňské mládeže.

Panu Antonínu Kockovi a celé rodině veselé svátky vánoční a mnoho štěstí a zdraví v nastávajícím novém roce přeje
Josef Žáček s rodinou,
Teplice-Sanov, Myslivecká č. 34.

Všem ctičným zákazníkům veselé vánoce a mnoho štěstí v novém roce přeje
Václav Hora, mlýn Blšany u Podbořan.

Hlídky volyňských záložníků

Vánoce čs. tankisty v Karpatech

Mladý Alexandr Vízek je můj známý z východní fronty. Potkal jsem jej druhý den svátků vánočních v roce 1944 u Ladimírové. Zalíbil se mi ten tmavovlasý hezký hoch svým živým temperamentem a svou nezkrotnou odvahou. Byl to Volyňák a já pochoptelně jako Volyňák měl jsem z něho radost. Dnes jsme se potkali po dlouhé době znovu na jedné ulici v Zati. Pokulhává na jednu nohu a v jeho rysech se dá čísti utrpení z východní fronty. Chci tomuto neohroženému vojákově věnovati tuto vánoční vojenskou hlídku. Při návštěvě u jeho strýce Antonína vybízím ho k vyprávění o jeho vánocích, strávených na frontě. Mladý tankista s mírným vzrušením vypráví:

Těsně před vánočními svátky byl náš I. tankový prapor přesunut do obrany za Strpkovem. První tankový prapor byl složen větší částí z volyňských Čechů a velel mu velmi oblíbený kapitán Novotný. V těchto dnech jsme velmi často debatovali o vánočních svátcích trávených před druhou světovou válkou v kruhu svých rodičů a sourozenců. Myslím, že se každému z nás trochu stýskalo a proto v této době zavládla u jednotky jakási posvátná tesklivá nálada. Každý v duchu proklínal Němce, kteří nám svými dobovačnými choutkami zkazili nejoblíbenější svátky. Čekali jsme na prvou příležitost, abychom svou nenávisť k Němcům mohli jak nejlépe zdraznit. Tato příležitost nastala velmi brzo. Při střežení u obraně část tankistů hlídala a část odpočívala v blízkých zemljankách nebo v blízkých domech, byla-li obrana organizována v obývaných protorech. Noc, o které budu vyprávět, byla typickou karpatskou nocí. Syrová, hlučná, chvílí tmavá, chvílí zase matně osářená

úšklebkem zlověstného měsíce. Skučení větru naplňovalo atmosféru děsivými tóny. Nováčci, kteří právě narukovali z východního Slovenska, s bázní očekávali, co jim přinese dnešní zlověstná noc. Nějak to smrdí prachem — říkali zkušenější vojáci. Ať jsem blázen, nepolezou-li dnes Němci — zamračeně si bručí statný velitel jednoho tanku, volyňský Čech od Lucka, rotný Opočenský. Je zyláštlní, že frontový voják cítí na frontě nebezpečí jako koně, když cítí smečku vlků. Koně zajisté cítí zápach vlků, kdežto Němci zápachali vždy jen tehda, když jsme je nenadále někde překvapili. To zpravidla potvrdili jak nejlépe mohli, že nejsou právě nejčistější rasou. Toho večera, když jsem uléhal k odpočinku, hněval jsem se na sebe, že se příliš obírám myšlenkami o Němcích. V duchu jsem si kladl otázku, zdali se toho večera jaksi nebojím. Je přirozeno, že každý voják se bojí, jeden více, druhý méně. Nejstatečnější vojáci mají své dny, kdy jakýsi pocit nejistoty lomcuje duši. Zdá se mi, že i já jsem měl toho večera svůj den. Odpočinek tankové zálohy byl v jednom poškozeném domě v bezprostřední blízkosti tanků. Uléhal jsem k odpočinku, maje blízko sebe ruční granáty a pistoli. Po pravé straně ležel velitel čtyř ppor. Firla, maje jednu ruku pod hlavou a druhou držel na očích, jako by se styděl, že se jemu veliteli také chce spát.

Bylo asi k půlnoci, za chvíli se ve světnici ozývalo jen pravidelné dýchání odpočívajících. Zvenčí doléhalo skučení větru v tmavé noci. V tom výbuch, jenž otřásl celým domem a v zápětí nato srdcervoucí výkřik vystrašeného nováčka: „Němci!“ Ve světnici na chvíli nastal zmatek, každý hledal rychle své zbraně a ruční granáty. Vyběhl

jsem první ven, v pravé ruce pistolí, v levé ruční granát. Klekl jsem si a snažil jsem se očima proniknout pekelnou tmou. V bezprostřední blízkosti vyvstalo několik tmavých siluet. Uchopil jsem zuby pojistku u ručního granátu, když vtom se ozval výkřik: „Radi Boga nestrilajte, eto my!“ Byla to skupina nováčků, která bez rozkazu opustila přední zákopy. Němci se přibližují zezadu — hřásí mi jeden z nováčků. To ovšem jsem sám poznal. K našemu postavení se přibližoval dusot vojenských bot. Naskočil jsem do svého tanku, mžikem jsem připravil k palbě svůj „lobový kulomet“ (kulomet, který je v tanku umístěn po pravé straně řidiče — pozn. pis.), věžový střelec elektrickým motorem bleskurychle otočil věž našeho tanku do potřebného směru. Málem jsem vzkřikl „sláva“. Nejdříve se rozplápolal malý oheň a vzápětí hořela jedna dřevěná budova osvětluje dokonale celé okolí.

Ze směru Chotče po silnici přibližoval se k našemu postavení asi 30členný oddíl Němců. Nechali jsme je přijít blíže. Němci nás samozřejmě neviděli; měl jsem obavy, aby nás některý nováček předčasně neprozradil, vždyť i mě svrběl prst na snoušti kulometu. Nechápal jsem, co si tato skupina Němců myslí; mohli přece předpokládat, že v prostoru jsou naše jednotky. Nebo snad si myslí, že před jejich zjevem zalezem do děr? Na uvažování nebylo času, neboť jeden z nováčků přece nevydržel a vystřelil. Němci se zarazili a vtom zahovořily naše kulometry. Nejdříve náš tank, pak druhý a v zápětí celá četa páčila ze šesti kulometů do klubka zmítajících se Němců, kteří pobíhali jako šílení sem a tam, nemaje žádné možnosti se dostat ze situace, kterou nám sami chtěli připravit. Ještě asi pět minut zbesilé palby a nastalo ticho, jen občas rušivé výbuchy ručních granátů u na-

ších sousedů. Vylézáme z našich železných obrů a se zvědavostí si prohlížíme naše bojiště. Pozorují jednoho mladého Volyňáka; balí si zkušeně cigaretu z machorky, připálí si jí o dohořívající prkno, chvíli zamračeně mlčí, pak plivne na silnici rozleptanou německou krví a s úšklebkem praví: „To se vám, kluci prašíví německý, vaše Stille Nacht nepodařila.“ Rázem jsem si uvědomil, že nastávají vánoční svátky. Zároveň německé minomety nás začínají hledat. Uchýlili jsme se do svých tanků.“ — S úsměvem končí své vyprávění o vánočních nafrant mladý Alexandr Vízek a tiskne mi na rozloučenou ruku.

Odcházím od Vízků se směsí různých pocitů, chce se mi jaksi říci: „Jméнем všech Volyňáků Tj děkuji, statečný kamaráde, jsmne na tebe lrdi, dělal jsi to dobře.“ Cilc.

Vánoční povídka,

aneb říkání o tom, co mistru Záhorovi zkazilo vánoce

Napsal Arammis.

Nová Záhora posledně udeřil perlikem do odkované nápravy vozu, znalecky ji prohlédl, odhodil perlik a nápravu postavil do kouta. Pro dacek dost.

Svátky jsou na krku a musí ještě ledaasoz zařadit. Zítřka nepracuje. Celý zítřek věnuje domácnosti a připravám k vánocům. Vždyť jsou to první vánoce, jež bude slavit společně se svou rodinou. Kolik jich bylo v odloučení od rodiny? Vzpomíná... Ty první, ty byly v zákopech ve východním Slovensku, ty druhé slavil společně se svými kamarády v jedné obci na Zasteku, kde byli posádkou, a ty třetí, loni, to už byl v této kovárně. Však byly také ty třetí nejsmutnější. Tam na frontě nebylo čas myslet, že jsou vánoce, ty druhé mezi mladšími kamarády, ty ještě usly, ale ty třetí... Nechce se mu vzpomínat. Tož, ač mu bylo rovně pětadvacet a je silný chlap, tehdy byl na „měkko“ a jaksi špatně viděl...

Nu, letos to „bude jiné. Má u sebe manželku a své tři dcerky, každé něco opatřil na Ježiška, stromeček bude. Hoj, zase jednou si zazpívají společně „Narodil se...“ Už si sám pobrukuje, svlékaje při tom zástěru, svým hlubokým basem: „... nám, nám, narodil se...“

Při večeri si však najednou mistr Záhora na něco vzpomněl...

Už je tomu týden, co si přinesl z národního výboru dva objemné balíky nějakých tiskopisů a dosud se do nich ještě nepodíval. Neměl prostě čas. A dnes? Dnes nemá večer snad nic tak pilného na práci, tož by se do toho mohl podívat, aby už konečně věděl, jak to vypadá a pak také proto, aby měl o vánočních pokoj. Kdyby se do toho nepodíval, byl by stále zvědav a neměl by klidu. To by mu jistě ani ta štedrá večere nechutnala. A také by už konečně rád věděl, jak to s tím vlastnictvím bude. Tolik toho již slyšel o tom „zkrácením přidělování řízení“,

že by už z toho byly romány. Přes to nebylo mu ještě všechno jasné. Viděl už sice v životě přidělování, ale to nebylo tady. To byl nejdříve na Volyni, kdy nově osvobozené Polsko odměňovalo své vojáky. To bylo tehdy tak jednoduché. Demobilizovaný voják se přihlásil na okres, tam mu řekl, kde se parcelují statky, našel si několik kamarádů a našli si vhodné místo. Pak si s kamarády připravili dlouhý provaz, tím odměřili každému 20 ha z parcelovaného velkostatku. Pak se dostavili na okres, tam oznámili, kde se usídlili, dostali zápis a na ten jim peněžní ústav vyplatil půjčku na stavbu, inventář, zařízení a začalo se hospodařit...

Pak viděl druhý příděl asi o pětadvacet let později, kdy po připojení Volyně k SSSR sovětská vláda osidlovala nové osidlenec na statky, jež opustili němečtí kolonisté, které si Adolf zavoal k sobě. Tož tehdy zástupce obecní rady, zástupce úřadů a dosavadní majitel Němec sepsali veškeré opuštěné jmění na obyčejný arch papíru ve čtyřech průpisech. Jeden ten průpis odvezl s sebou do Reichu Němec, jeden zůstal na obecním úřadě a zbylé dva si sebral zástupce úřadů. Pak přišel nový majitel, ten podepsal na obecním úřadě se nacházející soupis a formality byly vyřízeny. Nový majitel se tím stal definitivním majitelem.

To bylo v cizině, cizí metody. U nás se to bude dít vlastním způsobem. Záhora je přesvědčen, že také způsobem jednoduchým. Vždyť se to mu říká „zkrácením“...

Když byla večere odklizena, Záhora netrpělivě sáhl po tiskopisech. Přiliš skvěle se při tom necítil, poněvadž ke všem těm úředním lejstrům cítí odpor. Vždyť také dokáže dříve okovat vůz, než vyplnit duchaplný do-tazník...

Nejdříve proběhl všechny ty tiskopisy zběžně, ale velmi moudrý z toho nebyl. Tož se dal do toho znovu od-

začátku, pomalu a pozorně. Ale čím více naplnal mozek, tím se stával neklidnější. S hrůzou shledal, že ani pětina těch věcí nerozumí, a tu si ještě uvědomil, že do těch tiskopisů bude muset něco vepsat, že to musí odevzdat do začátku února, že k tomu bude potřebovat hromadu dokladů a... Mistru Záhorovi přešel mráz po zádech. Vlasy se mu na hlavě ježily, v spáncích to bušilo jako v jeho kovárně, když svažuje nápravu, v mozku začalo něco prskat. Zhrozil se těch různých pocitů a nemohl si honem uvědomit, co se to vlastně děje. Vzpomněl si, že takový nějaký pocit měl jednou u Dukly, když hnal útokem na Němce a jemu se zasekl automat. Bavit se s ním nebylo kdy a rána z něho nevyšla... Šílený let kupředu. Již zahlédl před sebou sešklebenou tvář Fritze a než mohl tento vystřelit, Záhora se na něho vrhl, svými ocelovými pažemi jej uchopil za hlavu a jako by točil závit na ose vozu, prudec ji otočil dozadu. Slyšel, jak mu v ruku něco zapraskalo a Fritz se shroutil bez hlesu k jeho botám...

Ted se Záhorovi zdá, že slyší zase to zapraskání a že svírá zase něčí hlavu. Necítí, že své železné prsty zarývá do vlastních spánků v nichž to buší, buší...

Dcerky už ulehly, manželka také, aby si odpočinuly na zítřejší Štedrý den, v němž čeká ještě tolik práce. Záhora však sedí dosud nad papíry a už ani nevnímá, co čte v těch poučeniích. Ani si nevzpomene, že je zítřka Štedrý den.

V době, kdy jsme dotiskovali toto číslo, v redakci zavoněl telefon. Vzal jsem sluchátko a ozval se. Na druhém konci drátu byl Záhorův kamarád. Telefonoval: „Prosím vás, dejte do Věrné stráže zprávu, že právě dnes ráno odvezli krajana Záhoru do nemocnice. Je to s ním vážné. Bude to něco s hlavou... On totiž stále křehovitě svírá v rukou balík tiskopisů „Přihlášky do vlastnictví“ a vytrvale opakuje jednu a tutéž větu, že prý někomu v hlavě přeskočilo...“

Národní osvobození:

Týden české knihy

Velká akce, kterou rozvinul Syndikát českých spisovatelů v předvánoční době, aby česká kniha pronikla do všech oblastí našeho národního života a aby nejšířší veřejnost si uvědomila její cenu, má dvojitou tvář. Jedna je národně společenská. Ve všeobecném procesu přestavby české národní společnosti, která se dotýká všech oblastí našeho života hospodářského, státního, mravního, duchovního a vůbec kulturního, má i kniha zaujmout v našem životě jiné místo než za měšťanské společnosti, kdy byla ornamentem na okraji, nepodstatnou ozdobou, bez níž bylo si možno klidně představit život a svět, a tedy i výsadou bohatých vrstev, cosi jako doplněk plyšových křesel a vyřezávaného nábytku. Kniha v nové společnosti národní musí se stát živnou stravou všech, musí nabýt obecného uplatnění právě ve vrstvách lidových, aby jejich život umocnila a duchovně podložila, aby mu dala větší intenzitu a hlubší základy. Kultura přestává vůbec být výsadou majetných, vyspělých a vzdělaných vrstev. Na př. divadlo se hraje pro nejšířší lidové společenství a obrozuje se v něm k novým úkolům a novému slohu. Srovnáte-li představení pro lidové množství se starou premiérou, naplněnou obecněm divadlem unaveným, pochopíte dva póly nové kulturní skutečnosti. Stejně je tomu s knihou. Nejde už jen o to, aby byla výsadou vzdělaných a majetných vrstev, naopak má proniknout tam, kde je opravdový kulturní hlad, do vrstev lidových, dělných, kde bývala řídkým hostem, a má to být kniha hodnotná, která je skutečným obohacením života. Kniha se má socialisovat v nejvlastnější smyslu slova, to jest má být opravdovou společenskou funkcí a potřebou. To je jedna tvář problému.

Druhá hlubší tvář souvisí se samotnou tvorbou literárních hodnot. I spisovatel a právě on musí sestoupit do prostředí životního společenství všech vrstev národních, musí být v něm zakotven všemi kořeny, musí z něho brát všechny své živiny, motivy a typy a musí mu odpovídat svou tvorbou, svou formou a vůbec vši organizací své tvůrčí práce. Poměr spisovatele v národní společnosti se mění zcela zásadně. Řekne-li kdo kultura, řekne pospolitosť a solidarita. S kým mohl však solidarisovat básník a spisovatel v plném květu měšťanstva? Nemohl sestoupit do jeho středu. Musil stát mimo něj. Stavěl se většinou do opozice, do odboje proti vládnoucí třídě. To, co nejsilnějšího vydala měšťanská epocha v kultuře, bylo buď proniknuto revoltou proti této společnosti, nebo unikalo z ní do duchovního vesmíru, do metafyziky, do snu. I dnes je kultura výrazem hluboké solidarity s tvůrčími vrstvami národními. Básník už nestojí v opozici proti nim, ani už z nich nemusí uni-

kat. Jeho poměr k nim je kladný. Je z nich. Tvoří uprostřed nich a básnické dílo nalézá smysl obecné situace národní. Tím není řečeno, že básník v nové společnosti nesmí být kritikem. Naopak: to je jeho základní povinnost, aby byl strážcem čistoty a velikosti národního života a aby tvrdě zasáhl všude, kde jsou vady a nedostatky. Literární dílo v nové společnosti je v hluboké jednotě s tvořivým jádrem světa, ale ovšem není jeho pasivním obrazem, vidí dál, přes obzory chvíle a dovede statečně bojovat proti tomu,

co i v nové společnosti je ustydlého a nedostačujícího.

A tak je týden české knihy podnětem pro národní veřejnost, aby se poklad národní kultury slovesné stal obecným majetkem všech, ale i pro spisovatele, aby si uvědomili svou novou funkci ve společnosti a dali výraz historické situaci této doby, neboť na takové dílo se čeká, aby nás zbavilo neklidu a očekávání a naplnilo životní důvěrou: z žilvl této doby vyrůst a musí ukázat řád a smysl nové životní existence. S

První veřejné vystoupení české volyňské školní mládeže v Misiones. Argentina

Dostali jsme dopis tohoto znění:

„Školský spolek Matic v Cerro Azul - Misiones, Argentina, prosí o brzké uveřejnění článku: „První veřejné vystoupení české školní mládeže v Misiones“. Upozorňujeme redakci, že článek se týká dětí Čechů z Volyň, takže je to první vystoupení volyňské školní mládeže v Argentině! Máme zájem, aby naši volyňští Češi, kteří mají to štěstí, že jsou v naší drahé vlasti, o nás zde věděli, že zde nespíme, že zde pracujeme a naši děti materštině učíme a je s vlastní seznamujeme. Nyní, kdy těžké začátky máme již za sebou, o nás častěji uslyšíte.“

S krajským pozdravem všem Volyňákům ve vlasti — Vaši Volyňáci v Misiones.“

Vyhovujeme rádi žádosti našich milých krajanů v Argentině a těšíme se na další radostné zprávy.

Dne 23. listopadu 1947, zásluhou našeho pana učitele Josefa Floriána a za pomoci členů Školského spolku Matic v Cerro Azul - Misiones byla uspořádána první veřejná školní slavnost na zakončení školního roku čtyř českých doplňovacích škol v Misiones.

Již v dopoledních hodinách začali se sjížděti krajané s dětmi z celého okolí, takže v poledne byl dvůr krajana Antonína Lišky u kterého se měla slavnost konati, plný dětí, krajanů, krajanek a hostů. Přesně v 1 hodinu dopoledne byli všichni přítomní pohoštěni „asadem“. Po asadě pan učitel přivítal všechny děti z celé kolonie, krajaneky, krajanů a hosty. V proslovu ke krajanům poděkoval pan učitel všem, kteří mu pomáhali při zakládání čtyř českých škol v Misiones. upozornil na těžkosti vyučování, na těžkosti dopravy, kdy za značných obtíží dojížděl na školy. Vše to dělal rád, neboť viděl u dětí živý zájem o školu. Důkazem je 100% návštěva dětí na všech školách. Po proslovu, který se týkal školní mládeže, zahájil p. učitel školní besídku.

První číslo zahájila nejmenší žákyň Vlastička Lapáčková básničkou „Rodičům“, ve které za všechny děti děkovala maminkám a tatínkům za práci a starosti, které mají s dětmi, a vyslovila za děti přání, aby užili z dětí radosti. Pak následovaly básničky, říkanky, proslovy a výstupy žáku a žákyň ze škol: Cerro Azul č. 1, Cerro Azul č. 2, Picada Belgrano a Leandro N. Alem. Byli jsme mile překvapeni krásnou přednesem ško-

láků. Zvláště působily básně: Bratrom Čechom, Naše řeč, Výkřik, které byly předneseny s patřičným důrazem tak, že vynikl obsah, který zapůsobil na posluchače. Na argentinské posluchače mocně působily básně v argentinské řeči: 28. de Octubre a Tierra Buena, která opěvuje naši vlast a naše vynikající postavy: Dvořáka, Smetanu, Komenského, Němcovou, Čapka, Mánesa, Masaryka a Štefanika. Blížkost vlasti cítili, když z dětských hrdělek nesl se zpěv našich českých písniček. Zpívaly je děti ze všech čtyř škol najednou. Z písní vynikla píseň: Já hušárek malý, kterou sólově zazpívali: Prchlik a Kalifová, všichni ostatní školáci je doprovázeli zpěvem. Naším maminkám, se nejvíce líbily tanečky, které s velkým úspěchem zatančilo 38 párů najednou. Při tanečkách si děti samy zpívaly.

Po školním programu promluvil pan učitel Josef Florián o mateřském jazyce. Říká, že každý má mateřský jazyk milovat, nikdy se za mluvu svých otců nestydět, učit své děti mateřštině a hrdě se k ní vždy hlásit. At jsme kdekoli a v kterémkoli prostředí, vždy si zachovat čistotu řeči. Po této stránce obdivuje Čechy v Volyň. Říká, že máme být hrdí na naše prarodiče a rodiče, kteří v 70. roce minulého století odešli z Čech na Volyň. Téměř 60 roků na Volyni a skoro 20 let v Argentině, a přece jste si zachovali mateřskou mluvu. Vyprávěl, že než přijel do Misiones, že byl krajanů zřazován, aby nejezdil do Misiones, do pralesů plného nebezpečí, mezi Čechy z Volyň, kte-

lí již po česku skoro nemluví. Říkal, že jel do Misiones s určitými obavami. Byl však mile překvapen, když při jeho uvítání slyšel kolem sebe hovořit česky a jak se krajané hrdě hlásí k vlasti, kterou nikdy neviděli. Nakonec nás vybízel, abychom mu i naučile pomáhali, že ve společné práci více uděláme a spíše dosáhneme svých cílů.

Za všechnu tu práci a obětavost panu učiteli poděkovat krajan Dubay. Jako nestranný pozorovatel je překvapen výsledkem práce pana učitele Floriána. Je spokojen jednotou krajanů. Upozorňuje na důležitost českého učitele v Misiones, na historii našeho národa. Nesmíme zapomenout na vynikající naše osvoboditele republiky Československé Masaryka a Štefanika.

Krajan Chudoba ve své době promyšlené argentinské řeči zdůraznil pro argentinské obecnost, že naše česká škola není namířena proti argentinské škole, naopak, bude vždy podle možnosti argentinskou školu podporovat a bude si z ní brát vzor. Jak pro Argentince je milá argentinská řeč, tak pro nás je milá naše česká řeč, a my přirozeně se v ní chceme zdokonalit. Nakonec jménem školského spolku Matice v Cerro

Azul poděkoval panu učiteli Floriánovi za všechnu jeho práci a obětavost, máje na zřeteli, že učí na čtyřech školách, velice vzdálených od Cerro Azul.

Po proslovu krajana Chudoby vyžádal si proslov ředitele zdejší argentinské školy pan Juan Ignacio Sarasola. Vyzdvihl význam práce našich krajanů pro Argentinu a zdůraznil, že nejsou pro to, aby cizinci se od cizili svému národu. Říká, že ten, kdo zapomene na svou mateřskou řeč, jako by zapomněl na svoji vlastní matku. Upozorňuje však, aby cizinci měli takový zájem o Argentinu, jako jejich předchůdcové Sarmiento, Belgrano, San Martín a jiní. Jeho proslov byl odměněn dlouhotrvajícím potleskem.

Na zakončenou byla zazpívána argentinská hymna a po prvé v dějinách Misiones byla veřejně zpívána naše česká hymna: Kde domov můj a Nad Tatrou se blýská.

Večer byla rovněž po prvé v Misiones zatančena česká národní beseda, kterou zatančili manželé Holickovi, Andělovi, Liškovi s krajanou Braňkovou a krajanem Horáčkem. Krásný byl pohled na stejné oběcené páry v národních barvách a na přesné taneční pohyby. Zde mnozí po

prvé v životě viděli tančit českou besedu, která byla argentinským obyvatelstvem obdivována. Po české besedě byla taneční zábava, kde si dospělí přišli na své.

Byl to den skutečně náš, český, a všichni přítomní komentovali příznivě zábavu.

Vzdáváme tímto díky panu učiteli J. Floriánovi za jeho obětavou práci, Matici školské v Buenos Aires a panu inspektorovi O. Skálovi za skutečnou dávno snu: založení českých škol v Misiones. Rovněž děkujeme všem krajanům a krajanům, kteří se zúčastnili založení českých škol, kteří pomáhali při školní besedě a asadě a všem za hojnou účast při školní besedě. Zvláště pak srdečně děkujeme za návštěvu panu řediteli zdejší argentinské školy J. I. Sarasolovi, zdejšímu policejnímu komisaři panu Ronulfu Bordonovi a jeho paní a sekretářovi panu Pereirovi.

Prosíme tímto naše krajany v Misiones, aby pamatovali a podporovali naše české školy. Musíme si uvědomit, jaký význam má pro nás a naše děti česká škola.

Vladimír Richtr, předseda.

Vladislav Richter, jednatel.

O stužce na klopě kabátu

V dílně, v kanceláři nebo v kavárně potkáte muže s nepatrnou pestrou stužkou na klopě kabátu a cítíte okamžitě bratrskou blízkost. At tato stužka označuje čs. válečný kříž nebo medaili za chrabrost nebo za zásluhy, vždy, když je spojena se stužkou rudočernou, znamená vísitku zahraničního vojáka druhého odboje. Takový tenký proužek pentličky by měl být nade všechny legitimace, včetně těch politických, a nade všechny tituly. Mluví jasně za svého nositele. Je viditelnou představovací formulí toho, kdo již dovedl leccos podstoupit, aby slovo vlast nebylo prázdným zvukem. Stužka na klopě kabátu sblížíte její nositele na první pohled, neboť je odznakem sounáležitosti ke kruhu velikého bratrstva zahraničních bojovníků, kteří si nejlépe rozumí ve svých ideách, tužbách, i ve své práci.

O tom jsem se však nechtěl šifit. Chtěl jsem psát dopis tobě, bratře ze zahraniční armády, u něhož jsem na klopě kabátu spatřil celý vějíř pestrobarevných stužek. Chtěl bych ti říci, co souvisí s běžnou praxí nošení stužek vyznamenání na civilním obleku. Klopka kabátu se nemůže přece stát výtinnou „metálou“. Na klopku civilního kabátu patří jen stužka tvého nejvyššího vyznamenání a k ní nanejvýš proužek zahraniční medaile. Tak je to jediné správné a chlupské, milý bratře. Nos jen to nejvyšší, čeho si nejvíce vážíš, a přidej k tomu, chceš-li, rudou stužku s černým proužkem, ale žádnou více, byt' bys byl majite-

lem ještě celé řady dalších vyznamenání. Představ si, kdyby bratr arm. gen. L. Svoboda chtěl nosit stužky všech vyznamenání, jimiž byl poctěn, na civilním šatě. Snad by se mu ani do obvyklé klopky nevešly a jistě by se mnohokrát překryly. Tak, a to je to, co jsem chtěl sdělit tobě, bratře,

jehož jsem nedávno s vějířem stužek na kabátě potkal.

A ještě něco. Rád bych ti důrazně připomněl, že docela již není zvykem nosit stužky vyznamenání na klopě svrchníku nebo zimníku. Vždyť voják si na svůj uniformový plášť také vyznamenání nevěší. H. J. Šlípka.

KURSY

a zvláštní zkoušky pro přednostní uchazeče

V nejbližší době budou zahájeny kurzy a zkoušky pro přednostní uchazeče o živnostenské oprávnění maloobchodního odvětví. Upozorňujeme zahraniční vojáky, aby se co nejdříve přihlásili a podali si žádost (bez kolků) u příslušné obchodní a živnostenské komory prostřednictvím Kanceláře legií při MNO odd. I. a II. Žádosti je třeba doložit doklady o přednostním právu podle 255-46 zák. o výcviku u příslušném odvětví a výměrem živnostenského úřadu. Každý žadatel bude písemně vyrozuměn, zda byl do kursu přijat a bude mu sděleno místo a doba zahájení kursu. Doporučujeme, aby uchazeči ve své žádosti uvedli, která denní doba jim vyhovuje. (Kursy celodenní nebo večerní atp.) Přednostní uchazeči, žádající o přiděl drobných živností, mohou také vykonat zkoušky u Obchodní a živnostenské komory za obdobných podmínek jako kurzy. Nekolkované žádosti se podávají s uvedenými doklady u MNO Kleg I a II odd.

Rozhodnutí o přijetí ke zkoušce bude žadatelům písemně oznámeno. Rozhodnutí zkušební komise je pak konečné. Žadatel má však možnost zkoušku opakovat, a to nejdříve po třech měsících. Sdružení zahrani. vojáků doporučuje žadatelům, aby využili výhod uvedených kursů a zkoušek. Je to poslední možnost opatřit si potřebnou kvalifikaci pro nár. správu. P. Kudelka.

*

Reemigrace rodin ze SSSR příslušníků zahraniční armády — informace: K informacím příslušníků zahraniční armády, osídlených v zemi České a Moravskoslezské, jejichž rodiny se dosud nacházejí na území SSSR, sdělilo ministerstvo zahraničních věcí, že na jejich reemigraci není započínáno a že jednání na příslušných místech jsou naším velvyslanectvím vedena stále a lze doufat, že budou brzy korunovány úspěchem.

Zprávy svazu

Peněžní výpomoci reemigrantům. Jak jsme již několikrát informovali, mohou reemigranti žádat o poskytnutí jednorázové soc. výpomoci a soc. zá-půjčky z rozpočtového úvěru min. soc. péče u svých příslušných okres-ních nár. výborů. — K této výpomoci reemigrantům přispěl nyní i Zemský nár. výbor v Praze částkou 2.000.000 Kčs. Žádejte proto i o výpomoc z to-hoto titulu. ZNV rozdělil tuto částku všem okresům, kde jsou osídlení re-emigranti z Volyně, poněvadž tyto peníze jsou určeny výhradně jen pro volyňské Čechy.

Poukazování peněz SČV. Žádáme všechny, kdo poukazují Svazu Čechů z Volyně peníze poštou, aby uvedli na jaký účel jsou peníze poukázány.

Občanské legitimace. Referát nár. bezpečnosti v Zatici upozorňuje, aby všichni vol. Češi, kteří žádají o ob-čanskou legitimaci, předkládali ihned potřebné doklady a především opěti osvědčení aneb osvědčení o čs. stát. občanství. Tím umožní hladké a rychlé vyřizování svých žádostí.

Osídlete Sruby a Pláně

Ve dnech 4—5. 12. 1947 konala se prohlídka obcí Sruby a Pláně, jež byly určeny pro osídlení volyňských Čechů.

Komisionelní prohlídky se účastnili za MNO hl. štáb ppik. Hrych, za min. soc. péče p. VI. Sái, za volyň. Čechy škt. Jar. Kozák, za osídlo-vací komisi min. zemědělství Klatovy v. r. ing. K. Rys a v. ing. Zđ. Hejř.

Dne 4. 12. byly prohlédnuty obce Sruby a Pláně. Komise prošla vše-chny obytné a hospodářské budovy a zjistila, že většina z nich jest ve velmi dobrém stavu, schopna okamži-tě osídlení bez větších adaptačních prací.

Ve Srubech a Pláních možno ihned osídlet 25 rodin vícečlenných, jelikož obytné budovy mají každá nejméně 4 místnosti, a to dosti prostorné.

U každé usedlosti jsou velmi dobré a rozlehlé chlévy na větší počet ho-vězích dobytka a velmi dobré stáje pro koně.

K většině usedlostí byla přidělena, vzhledem k nadbytku pozemků, větší výměra půdy, t. j. 14—16 ha a kromě toho jest ještě možno ze zbývajících rezervy půdy propachtovati další po-zemky. Pole jsou všechna na rovině, resp. na velmi pozvolných svazích, vesměs velmi dobré bonity.

Po osídlení bylo by možno ihned

zříditi v obci Sruby školu, neboť školní budova jest velmi pěkná.

Kostel jest v nedalekých obcích Chalupy (asi ¼ hod.) a Červené Dřevo (¾ hod.).

Dne 5. 12. prohlídla komise obce Fuchsberg, Fleky a Sv. Kateřinu. Osídlení těchto obcí nedoporučuje, vzhledem k tomu, že budovy jsou většinou v špatném stavu a terén kolem těchto obcí jest již kopcovitý a hodně zvlňňný.

Obce Sruby a Pláně bylo by třeba osídleti co nejrýchleji, aby budovy po odchodu pastvinářského družstva nepropadly zkáze.

Ještě třeba podotknouti, že v obci Sruby jest malá vodní elektrárna, schopna provozu.

Přijímací dny ve Svazu Čechů z Volyně v Zatici. Svaz Čechů z Volyně oznamuje, že osobní návštěvy stran jsou přijímány pouze v pondělí, středu a pátek. — Toto opatření je dočasné pro velký nával práce.

Seznamy dosud neosídlených reemigrantů z Volyně DŮLEŽITÉ UPOZORNĚNÍ

Stýčný důstojník MNO u OKMZ a ONV v Zatici a v Podbořanech žádá všechny dosud neosídlené rodiny volyňských Čechů v okrese Podbořany a Zatec, aby mu nejpozději do 10. ledna 1948 oznámili písemně svá data, aby mohl býti přezkoušen konečný seznam dosud neosídlených reemigro-vaných volyňských Čechů a opatřeno jim konečné usídlení.

Týká se všech, kteří jsou dosud neosídleni, nebo byli usídleni jen pro-zatímně při likvidaci shromažďovacích středisk.

V písemném oznámení uveďte: jméno, datum a místo narození, hodnost v čs. armádě, povolání, počet, stáří a poměr rodinných příslušníků, nynější bydliště, poznámku (zde uveďte o co se ucházíte, počet ha, atd.).

Upozorněte na to všechny neosídlené rodiny volyňských Čechů, aby se včas u stýčného důstojníka do 10. I. 1948 přihlásily, ježto jinak nebude s nimi počítáno již pro osídlení.

Plácení splátek reemigranti a zahra-ničními vojáky. Národní pozemkový fond zjišťuje velmi často, že přidělci konfiskované půdy z řad zahraničních vojáků a reemigrantů neplatí splátky, odvolávajíce se na různé výklady dí-ve udělených příslibů. — Těmto pří-dělcům poskytuje však obvykle národ-ní pozemkový fond odklady splátek velmi blahovlnně. Jest však bezpodmi-

nečně nutno, aby si o odklad podali žádost, neboť jinak nemohou odklad obdržeti. — Slevy pro reemigran-ty vyhlášené národním pozemko-vým fondem budou projednávány až po dokončení úhrad na základě zvláštní žádosti jednotlivců.

Poskytování slevy účastníkům ná-rodního odboje za osvobození, reemi-grantům a válečným invalidům. Všechny osídlenec s přednostním právem a reemigranty z Volyně upozorňujeme na směrnice národního pozemkového fondu č. 126 ze dne 6. října 1947 ve věci poskytování slev úhrady účastní-kům národního odboje, reemigrantům a válečným invalidům. — Potřebné tiskopisy si vyžádejte u odbočky ná-rodního pozemkového fondu v Zatici. Tyto řádně vyplněné a okolokované (žádosti kolek 12 Kčs, přílohy, pokud nejsou již předem kolekem opatřeny, kolek 2 Kčs) odevzdejte zavčas potvrzené MRK. resp. MNV uvedené pobočky NPP v Zatici. — Upozorněte na to všechny známé sousedy.

II. volyňský ples. Svaz Čechů z Volyně v Zatici uspořádá 25. ledna 1948 II. volyňský ples v Zatici Na střelnici.

Dne 13. XII. 1947 konala se porada delegátů reemigrantů, vedoucích oblast-ních sekretariátů a odboček Čs. ústavu zahraničního v Praze. Přítomni byli zástupci centrálních úřadů a asi 200 delegátů reemigrantů. Svaz Čechů z Volyně zastupoval škt. Jar. Kozák. Na poradě bylo také asi 15 delegátů z řad volyňských Čechů.

Svaz Čechů z Volyně tímto děkuje přednostovi odděl. distribuce obilí (Svaz pro hospodaření obilím v Praze) panu Jar. Smolíkovi za věnované šatstvo a obuv pro nemajetné volyňské děti.

Dary na Malinský fond

Na svatbě br. Antonína Václavíka se sl. Břetislavou Vokáčovou ve Slavoníně byla provedena na podnět br. Nováka sbírka na MF, která vynesla 2.820 Kčs. Srdečně děkujeme a novomanželům přejeme mnoho štěstí na nové životní cestě.

Na svatbě br. V. R. Pospíšila se sl. H. J. Kikšovou bylo vybráno z pod-nětu br. Sochory, Ponikelského a Maň-hala ve prospěch Malinského fondu 2.240 Kčs. Děkujeme a novomanželům srdečně blahopřejeme.

Na křtinách u sestry Anastasie Henychové v Sádku bylo vybráno z podnětu br. Vlad. Berana a sestry Krátké na podporu vdov a sirotků 700 Kčs. Děkujeme.

Na svatbě br. Vladimíra Švejdy se sl. Boženou Dědkovou byla provedena z podnětu br. Josefa Kaufmana a Luby Kovalčukové sbírka na Malinský fond SCV, která vynesla 1.000 Kčs. Všem dárcům srdečný dík a novomanželům mnoho štěstí do života.

16. listopadu t. r. vstoupili do manželského stavu v Mohelnici na Moravě br. Vladimír Bešta se sl. Boženkou Křesinovou z Kyčtina. Při svatební hostině bylo vybráno br. J. Pokorným a br. Josefem Kůstem na podporu vdov a sirotků po padlých z Volyně 1.100 Kčs. Všem dárcům děkujeme a mladým novomanželům přejeme to nejlepší!

O svatbě zahr. vojáka Václava Škalouda se sl. M. Novákovou v Prosmkách bylo vybráno z podnětu br. A. Masopusta na účely Svazu Čechů z Volyně 820 Kčs. Děkujeme!

Držitelům rumunských vyznamenání

Abyste mohli být rumunská vyznamenání doručena níže uvedeným čs. příslušníkům, je třeba, aby hlásili ministerstvu národní obrany své adresy, osobní data a účast v bojích. Jde o tyto vyznamenané:

Rtm. Dian Andrej, rtm. Gavalá Štefan, rtm. Haarák Matěj, rtm. Hreňko Michal, rtm. Hrnčíř Karel, rtm. Husarik Štefan, por. Liška Josef, šrtm. Suez Michal, rtm. Kokoška Jan, rtm. Kollár Jan, rtm. Láns Marketa, rtm. Lazar Michal, rtm. Murček Alexandr, rtm. Norba Andrej, rtm. Opočenský Ladislav, rtm. Rakyta J., rtm. Sekej J., rtm. Solar Antonín, rtm. Sýkora Štefan, rtm. Hamrák Matěj, rtm. Hreňko čik Karel, rtm. Bežina Jan, rt. Bohatec Miroslav, šrtm. Držák Jan, rtm. Štyrák Adam, rtm. Takáč Jan, rtm. Toth Juraj, rtm. Vargoško Imrich, rtm. Vatriol Ludvík, rtm. Vorona Ivan, rt. Friska Josef, rt. Halánek Vladimír, rt. Kapeš Emanuel, rt. Kričfalussy Michal, rt. Kužan Jan, rt. Matušik Viktor, rt. Mesiarik Antonín, rt. Mejvald Jiří, rt. Puček Ignác, čet. Bisaha Julius, čet. Burišín Demetr, čet. Čech Vladimír, čet. Fibiger Josef, čet. Hájek Ludvík, čet. Huta Alois, čet. Izaj Anton, čet. Kertica Ilko, čet. Král Vladimír, rt. Pukeš Josef, rt. Pupena Juraj, rt. Puškár Andrej, rt. Stano Gregor, rt. Šlegr Antonín, rt. Vostřes Josef, des. Babák Josef, des. Bala František, des. Balko Jan, des. Derežnik Jan, čet. Krejčí Jaroslav, čet. Kubín Jan, čet. Lazar Gustav, čet. Liška Karel, čet. Mafatko Jiří, čet. Matušina Jan, čet. Novák Jaroslav, čet. Oravec Andrej, čet. Oron Demetr, čet. Šimko Pavel, čet. Sinkulič Michal, čet. Sivák Milan, čet. Šlegr Václav, čet. Slezarik Jan, čet. Staněk Jaroslav, čet. Vitos Andrej, čet. Volf Antonín, des. Červjak Nikolaj, des. Dubnický Pavel, des. Findejs Josef, des. Gajdoš Ludevít, des. Hrubovčák Josef, des. Hryzibil Josef, des. Hulic Mikuláš, des. Janák Antonín, des. Kozlovský Tadeáš, des. Kukučka Pavel, des. Mačuga Michal, des. Načerník Ludvík, des. Olar Vladimír, des. Palofáš Jan,

svob. Bolays Vasil, svob. Buda Vladimír, svob. Cendej Vasil, svob. Cmar Jan, svob. Dvorák Josef, svob. Futko Nikolaj, svob. Gendič Vasil, svob. Janiček Josef, svob. Hibler Josef, svob. Kohút Jan, svob. Kurko Leon, des. Pankrác Adam, des. Pazderník Vladimír, des. Sopko Michal, des. Vrána Jan, voj. Ferencák Pavel, voj. Filip Pavel, voj. Havrila Josef, voj. Kačer Vasil, voj. Krejčí Stefan, voj. Lukaško Imrich, svob. Marko František, svob. Nesuch Vasil, voj. Panach Juraj, voj. Poruben Petr, svob. Ružinský František, svob. Samek Josef, svob. Sapko Fedor, svob. Savelák Josef, svob. Sklipek Josef, svob. Smolka Pavel, voj. Šmrek Ludevít, voj. Starosta Ivan, svob. Svitek Josef, svob. Štětka Andrej, voj. Uličný Andrej, svob. Vatrál Gustav, svob. Žitný Emil.

TMNO

Stráž českého západu, 13. XII. 1947:

Ustavení pobočky Svazu volyňských Čechů v Domažlicích

V neděli 7. t. m. sešli se v Domažlicích volyňští Čechové, kteří jsou usídleni na politickém okrese domažlickém. Vedle těchto přijeli se na své bratry podívat i někteří volyňští Češi ze sousedního okresu Horšovský Týn; takže klubovna Sokolského domu byla zcela zaplněna novými tvářemi našich nových spoluobčanů. Schůze se zúčastnil br. Dušek, který učinil ke shromáždění projev. Mimo to podal řadu pokynů, vysvětlení, zodpověděl desítky dotazů a stížností. Na schůzi byli přítomni i zástupci prvního odboje, z nichž jeden pozdravil ustavující schůzi.

Byla ustavena pobočka Svazu volyňských Čechů pro politický okres Domažlice. Předsedou byl zvolen br. František Hutta, správce nemocnice v. v. z Domažlic. Jmenovaný je již delší dobu ve své vlasti a stal se rádcem a mluvčím volyňských Čechů a v hájení jejich zájmů již několikrát účinně na příslušných místech zasáhl. Místopředsedou byl zvolen Vl. Kolář, osídlenec z obce Hyršova u Všerub, jednatel Jan Červený, restaurátor z obce Prenet u Domažlic, pokladníkem Kolář ml. z Hyršova. Do výboru byli zvoleni níže zvláštní. Blíží vesnice byly již plně obsazeny, takže pro osídlení těchto reemigrantů zůstaly jenom obce, ležící na samé státní hranici, jako jsou Nemanice, Jindřichova Hora, Stará a Nová Huť. Usídlení byly z větší části již vybrané, takže bylo třeba hodně starostí, aby byla umožněna existence nových přistěhovalců. Převážná část jich přišla jako lesní zaměstnanci státní lesní

správy. Je nutno poděkovat státní lesní správě v Trhanově, která zejména zásluhou lesního rady Chvala udělala pro volyňské Čechy, co se udělat za stávajících poměrů dalo. Umožnila tak zakotvení a snažila se zpříjemnit první trpké chvíle. I nadále sleduje osudy jednotlivých rodin a jejich příslušníků přímo otcovským zájmem. Mimo jiné bude osídlený majetek přidělen osídlenecům do vlastnictví. —fl—

Zprávy redakce a administrace

Pište jen pravdu a pište objektivně! Dostáváme velmi mnoho dopisů s nejrůznějšími stížnostmi, žádostmi a zprávami. Nemůžeme však některé z nich uveřejnit, ač si to pisatel přeje, poněvadž zprávy nejsou mnohdy dost věrohodné a jejich ověřování vyžádalo by si hodně času. Stalo se několikrát, že nám byla vytýkána zaujatost a jednostrannost při uveřejňování některých takových případů. Věrná stráž chce informovat pravdivě a objektivně a proto nám také posílejte jen zprávy ověřené a zaručeně pravdivé.

Redakce bratrského Hlasu revoluce nás požádala, abychom upozornili naše čtenáře, především zahr. vojáky II. odboje, že v Hlasu revoluce je již několik týdnů rubrika vojáků II. odboje, kde jsou probírány všechny otázky zahraničních vojáků. Činíme tak rádi a doporučujeme, aby příspěvky týkající se zahraničních vojáků, které nám naši čtenáři posílají, posílali v opise i redakci Hlasu revoluce, Praha II, Jungmannova 24.

Knihy došlé redakci. Eparchiální rada pravoslavné církve v Praze II, Myslíkova 32, vydala Pravoslavný kalendář na rok 1948. L.

Ročenka-magazin Besedy naší rodiny na rok 1948, s barevnou obálkou, za redakce dr. F. Di. Bulánka vydala Brázda. Praha II. tř. Jana Opletala č. 3. Výtisk 35 Kčs. Je určena ženám, které mají rády zábavnou a přitom hodnotnou četbu, které hledají poučení a nové poznatky, které se chtějí zasmát dobrému vtipu a které alespoň na obrazcích chtějí vidět kus světa. — L.

Od redakce: Žádáme pí Marii Uvanovou z Českého Dubu, aby nám sdělila přesná jména osob, které hledá. Její dopis je nejasný.

Na časté písemné dotazy našich krajanů odpovídáme:

Abyste vám mohly být zemědělské úsedlosti zaknihovány (dány do vlastnictví), musíte NPF zaplatit asi 10% odhadní ceny. Samozřejmě, že vám tato částka bude započítána jako I. splátka za přidělenou úsedlost. Jestliže nemáte úsedlost dosud odhadnutou — nevádi, můžete zaplatit 10% částku podle prozatímního odhadu MRK. Nemůžete-li letoš zaplatit tuto částku, podejte si na NPF žádost, aby na vás v tomto roce tato částka požadována nebyla (přijel jste z Volyně, nic jste si nepřivezl, málo jste sklídl atd.) a

aby nehledě na to, usedlost byla za-
knihována na vás.

Každý vol. reemigrant dostane slevu
od 20% + 5% na každého nezaopatře-
ného člena rodiny. V odůvodněných a
zvláštních zřetelech hodných případech
bude sleva poskytována vyšší. Slevy
tyto bude dávat NPF každému volyn-
skému Čechovi na předložené potvrze-
ní od Svazu Čechů z Volyně, který
začne s vydáváním těchto potvrzení
nejdříve svým členům.

Za ponechané usedlosti na Volyni
bude poskytována náhrada zvlášť, za
složené ruble také. O všem tomto
musí být sjednána napřed smlouva
mezi vládami ČSR a SSSR. Dosud se
tak nestalo.

Každý volynský Čech-reemigrant
jest osvobozen od přímých daní na
berní roky 1947 a 1948 a od daně
z obrátu za léta 1946 a 1947. To se
týká také daně ze mzdy, takže oprá-
vněným nebude tato daň srážena do
konce kal. roku 1947 a pokud jim srá-
žena byla, bude jim vrácena na kolku-
prostou žádost podanou příslušné berní
správě. Potvrzení o těchto slevách vy-
dává Svaz Čechů z Volyně po předlo-
žení (resp. poštovním zaslání) re-
emigračního průkazu a 2 známek po
2,40 Kčs.

Jedná se také o tom, aby reemi-
granti z Volyně neplatili po-
jišťovací prémie v letech 1946 a 1947.

O všem tom budeme naše krajany
informovati v nejbližších číslech Věrné
stráže.

Pokud jde o kontingenty obilí,
brambor, mléka, vajec, masa a jiných,
musíme na tyto povinnosti hleděti ze
stanoviska vázaného hospodářství, kte-
ré toho času existuje v ČSR. V Česko-
slovensku se musí vše prodati a dodat
organizacím, státem zplnomocněným
(družstvům, mlékárnám a sběrnám),
které za tyto produkty platí ceny úřed-
ně stanovené. Nic se nesmí prodávati
šmelinářům, kteří se chtějí obohatiti
na úkor nás všech. A proto vyzýváme
všechny volynské Čechy, aby po pone-
chání samozásobitelských dávek pro
sebe a svůj dobytek, vše ostatní odvá-
děli družstvům a sběrnám.

Tribuna volynské mládeže

Zájezd Souboru volynské mládeže
a mistra Libovického:

Dne 28. prosince 1947 — 19,30 hod.
Střelnice Lanškroun.

Dne 29. prosince 1947 — 19,30 hod.
Mohelnice.

Dne 30. prosince 1947 — 19,30 hod.
Suchdol nad Odrou - Kulturní dům.

Dále přicházejí v úvahu tato místa:
Sternberk, Úhřetov a Šumperk.

Obcím kolem těchto míst bude datum
oznámeno. — Úvodní proslov red.
Chudoba, účinkuje celý soubor a kra-
jan světového jména Vl. Libovický.

Poděkování. Samospráva student-
kých domovů volynské mládeže v Zatci
děkuje za dar 370 Kčs, který věnovali
účastníci oslavy promoce škpt. Vla-

dimíra Dufka doktorem veškerého
lékařství Karlovy university v Praze.
Děkujeme všem účastníkům a p. škpt.
Dr. Vl. Dufkovi přejeme v jeho další
činnosti hojně zdaru. Dále děkujeme
p. škpt. Jaroslavu Kozákovi za dar
500 Kčs. Pražské odbočce SČV dě-
kujeme za dar 1000 Kčs.

Zatecké noviny:

Návštěva ve studentských domovech volynské mládeže

Na pozvání samosprávy navštívil
redaktor Evžen Valčák mladé Volyná-
ky v jejich pěkně upravených domo-
vech, které péčí předsedy Kruhu přátel
volynských Čechů J. Duška byly
uskutečněny. Překvapila vzorná čisto-
ta pokojů, v nichž studenti i stu-
dentky bydlí a studují. Našlo zde no-
vý domov 62 studentů a studentek,
kteří buď bezplatně nebo za velmi
nízký poplatek v domovech bydlí a
částečně se i stravují. Mají veškeré
pohodlí. Pokoje jsou vytápěny ústřed-
ním topením, v domovech mají vlastní
koupelny, kuchyň a jídelnu. Výhod
studii v Zatci využívají volynští stu-
denti z celé ČSR, neboť jen zde jsou
zřízeny při reál. gymnasiu samostat-
né volynské třídy. V domově bydlí
16 studentů, kteří v letošním školním
roce budou maturovat.

Studenti pořádají své vlastní pod-
niky, jako byla vzpomínková oslava
presidenta T. G. Masaryka, přednáška
o krajanech v Kanadě, o Švýcarsku,
mají vlastní pěvecký sbor, Sou-
bor volynské mládeže, který vede
mistr Libovický. Samosprávu vede
mladý student Josef Mastný. Kultur-
ní sekce vydává časopis volynské
mládeže „Pozdrav“, který řídí V. Žid-
lický, nadějný adept redaktorský.

Všude je vidět radost a práci a
snahu vžít se do nových poměrů, a
Domovy jsou mladým volynským
krajanům opravdovým pomocníkem.

Také velké Řijnové revoluce vzpo-
mínali mladí volynští krajané, a to
závěrečnými oslavami 29. listopadu v
Městském divadle pod názvem Večer
slovenské vzájemnosti, kde Zatečané
naslouchali básním a písním a shlédli
tance všech slovenských národů.

Na otázku, odkud se jim dostává
peněžních prostředků na toto tak ve-
liké dílo, odpověděl organisátor
Domovů, předseda KPVC J. Dušek
toto:

— Počátek byl dán slavnosti mlá-
deže v Jesenici, kde čistý výtěžek
přes 20.000 Kčs tvořil základ hospo-
dářství. Pak Kruh přátel vydal vo-
lynské pohledy, jejichž výnos velmi
pomáhá. Jen malou část uhradí si
chovanci sami. Přátel, kteří pomáhají,
je málo. Vydatně pomohl z počátku
pražský Červený kříž, Don Suisse a
Katolická charita. Překážky rázu ped-
agogického ochotně nám pomáhá od-
straňovati profesorský sbor gymnasia
v čele s ředitelem p. dr. Mikešem.

Milý host vyslovil názor, že se Do-
movy již nyní mohou stavěti do řad
institucí, které si zaslouží zájmu
státu a celé veřejnosti.

Přítel Volynských J. Valášek

Mezi nejvýznamnější přátele volyn-
ských krajanů a činovníky Kruhu
přátel volynských Čechů v Zatci patřil
J. Valášek, ředitel okresní záložny
hospodářské v Zatci. Jmenovaný přišel
do Zatce v květnu 1945, aby převzal
a zorganizoval okresní záložnu hospo-
dářskou. Tuto práci dělal z počátku
sám a pracoval tak houževnatě, že
OZH stala se prvním největším pod-
nikem svého druhu v kraji a i v celých
Čechách. Z tmavých nevyhovujících
místností odvedl podnik do místností
moderních, získal si celou řadu věrných
a oddaných spolupracovníků, a
co bylo tím největším magnetem, který
získával jeho podniku přátele, byly
osobní vlastnosti bratra Valáška.
Skromnost, obětavost až do krajnosti,
snaha každému vyhověti a pomoci to
byly. Ve své činnosti úřední přišel do
styku i s krajanými volynskými, o které
se zajímal již před válkou. Tito stali
se jeho láskou a středem jeho péče.
Hájil jejich zájmy v MNV, kde byl
členem, podporoval jejich snahy jak
v Kruhu přátel, tak zejména účinnou
podporou Věrné stráže, která v něm
našla nejen podporovatele, ale i do-
pisovatele.

Četná osobní přátelství, která byla
navázána s mnohými krajanými, mno-
hé krásné vzpomínky na společnou
práci budou bratra Valáška provázet
i v novém působišti v České Skalici.
Vzácného ocenění dostalo se br. Va-
láškovi na přátelském večeru, který
uspořádal Kruh přátel na rozloučenou
ve svých místnostech a za účasti
předsedy MNV, členů ONV, četných
přátel ze všech pol. stran a spolků.
Projevy, které byly proneseny, jakož
i program večera byly důkazem lásky
a oddanosti.

Na novém místě mezi svými pře-
jeme svému oddanému příteli a spo-
lupracovníku hojně spokojenosti a zda-
ru v práci. J. Dušek.

In memoriam

Michajl Matusovskij:

Matka

Už dávno suché větry svály
ve stepním prachu starý sled.
Už dávno do musea dali
obrázek z jeho dětských let.

Už dávno prožil jeho oddíl
vzruch vítězství i pochvaly;
sad, kde se kdysi v rose brodil
už jeho jménem nazvali.

Už dávno jeho pomník zdvihá
se na náměstí nad šeflk,
o Krasnodaru vyšla kniha —
však matka stále nevěří:

Na srázu čeká, hlavu chýlí,
hodiny u vrat prostojí
a zdá se jí, že každou chvíli
příběhne synek ze školy.

Přeložil Milan Jariš.

Dne 30. října 1944 padl jako partyzán v bojích za vlast ve slovenských horách br. **Mikuláš Ouzký**, nar. 30. I. 1926 v Kvasilově na Vol. Prosíme všechny, kdož jej znali, aby na něho vzpomněli s námi. Rodina Ouzkých měla tři syny. Všichni bojovali jako partyzáni za vlast a její svobodu.

Padlého Mikuláše vzpomínají
rodiče, bratři Václav a Josef.

Vojín **Josef Šeda**, nar. 1917 v Dlouhém Poli, okres Dubno, příslušník I. čs. samostatné brigády ve SSSR, padl v boji u Sokolova. Byl vyznamenán Čs. válečným křížem a sov. řádem Rudé hvězdy.

Vzpomínáme a nikdy nezapomeneme!
Bratři.

Vzpomínáme. Dne 3. dubna 1945 padl v boji za osvobození vlasti pod Lipt. Sv. Mikulášem **Josef Tengler**, nar. dne 4. XII. 1910 v Moldavě I. u Dubna na Volyni. Truchlivě vzpomínáme jeho úmrtí; rovněž i ti, kdož jste ho znali, vzpomeňte s námi tichou vzpomínkou na něho.

Nikdy nezapomeneme
rodina Tenglerova.

Vzpomínáme. Dne 28. prosince t. r. budou tomu již čtyři roky, kdy padla rukou prokletého fašisty naše drahá dceruška ve věku 17 let **Milenka Andřelová**, m. Kozatin na Ukrajině. Vzpomínají a nikdy nezapomenou maminka, tatínek a sestra.

Vzpomínáme. Dne 23. září 1944 padl v těžkých bojích za osvobození vlasti pod Duklou **Antonín Tengler**, narozený dne 9. srpna 1921 v Moldavě I. u Dubna na Volyni. Vzpomínáme a zároveň kdo jste ho znali, vzpomeňte tichou vzpomínkou s námi.

Vzpomíná a nikdy nezapomeneme
rodina Tenglerova.

František Solar, nar. 14. ledna 1922 v obci Rohožno, okres Dubna na Volyni, padl dne 15. prosince 1944 na Slovensku u Ladimírově při konání svých povinností za osvobození naší drahé a milované vlasti.

Vzpomeňte na něho všichni, kdo jste ho znali!

Drahý Františku! Na Tebe vzpomínáme a nikdy nezapomeneme!
Tvá truchlící manželka a starí rodiče.

Vzpomínáme na usypanou mohylu na hřbitově obce Moldava I. u Dubna na Volyni na památku a vzpomínku padlých hrdinů z obce Moldava I. a II. za osvobození drahé a milované Čs. republiky.

Budíž jim země lehká a zásluha nezapomenuta. Rodina Tenglerova.

Ludharda vzpomíná svých hrdinů. Jednou z nejstarších obcí na Volyni jest také Ludharda, obec, která pro své náboženské a národní přesvědčení velmi vytrpěla. Tato v prvním odboji bojovala celá v Čs. legiích, zrovna jako v druhém odboji. V tomto druhém odboji za vlast položili svoje životy tato bratři, jimž budíž věčná paměť a čest jejich památek:

Josef Fric
Josef Štrojsa
M. Svítek
Antonín Čaja
Josef Šindelář
Ant. Svoboda
Josef Capek
František Capek
Viktor Vlasák
Václav Vlasák
Václav Doležal
František Čaja
Mik. Kolomazník
Vladimír Vorel
Josef Vozniuk
Antonín Edhard
Vladimír Kozátek.

Krev těchto z malé volynské vesnice nestačila, aby vykoupila krov nad hlavou rodinám z této obce. Někteří žijí ještě z milosti trpění u svých příbuzných a známých. VI. Kopta.

Dne 15. listopadu 1944 padl náš drahý a jediný syn a bratříček Antonín Posledník z Lucka, nar. 1925.

Nechť je mu země pod Duklou lehká a láska k vlasti, pro kterou obětoval svůj mladý život a dobré srdce, nám všem příkladem.

Dej mu, Bože, lehké odpočinutí a nám s ním radostné shledání.

My na Tebe, drahý Toničku, nezapomeneme nikdy! Rodiče a sestry.

Hubokým žalem sklíčení podáváme všem přátelům a známým truchlivou zprávu, že odešel od nás na věčnost náš milovaný syn, pan

JOSEF ŽIDLICKÝ,
pošt. úředník a rotmistr Svobodovy armády v záloze.

Zemřel ve středu dne 17. prosince 1947 o 3. hod. ranní v mladém věku 25 let.

Vidělice 17. prosince 1947.

Josef a Julie Židlická - rodiče,
Marie a Anna - sestry.

S žalem vzpomínáme na den 21. prosince 1946, kdy zemřel tragickou smrtí náš milovaný syn, bratr a vnuk Oldřich Holub.

Jako sedmnáctiletý chlapec se hlásil dobrovolně do čs. zahraniční armády ve SSSR. Jeho přáním vždy bylo shledat se ve svobodné vlasti se svými drahými, čehož mu dopřáno nebylo.

S bolestí v srdci, drahý Oldo, na Tebe vzpomínáme a nikdy Tě nezapomeneme!

Kdo jste ho znali, prosíme, vzpomeňte s námi!

Matka, sestra, dědeček.

Dne 6. XII. 1947 nás náhle opustila navždy naše drahá a milá dcera, sestra a manželka, pí Slavěna Chudebová-Štěpánková, nar. 5. XII. 1925 v obci Stromovka na Volyni.

V r. 1944 vstoupila do Svobodovy armády. Prošla všemi boji od Dukly ku Praze, dosáhla hodnosti rotného a byla vyznamenána Čs. váleč. křížem 1939. Všichni, kteří jste ji znali, věnujte ji tichou vzpomínku. Všem, kteří ji na poslední cestě doprovázeli, z plna srdce děkujeme, zvláště pak za prosetnou řeč p. plk. Bělohávkovi.

Matka, sourozenci, manžel a všichni z rodu Štěpánků.

Malý OZNAMOVATEL

30letý svobodný a řádný, v zajištěném postavení, živnostník v pohraničním městečku v jižní Moravě, hledá touto cestou za účelem okamžitého sňatku řádnou a poctivou volynskou dívku, která by se ujala vedení domácnosti, v níž je vše připraveno. Výbava není nutná. Vlastní dům, strojní výroba. Jen vážné nabídky do adm. Verné stráže pod zn.: „Věrnost za věrnost“.

Hledáme děvče nebo ženu do kuchyně. Znalost vaření není podmínkou. Dále hledáme ženu, nejraději starší, ke dvěma chlapčkům. Byt, strava, nemocenské pojištění a slušný měsíční plat. Ženské z Volyně vítány. — Restaurace U talentů, Sominice 65 u Falknova n. O. Telefon 250.

Jaroslav Vodňanský, Mokrý čp. 26 na Šumavě, p. Hořice, okres Český Krumlov, ztratil při své návštěvě v Žatci legitimaci a partyzánské doklady. Nálezce se žádá, aby je laskavě zaslal majiteli. Výlohy budou hrazeny.

V pátek, dne 12. prosince 1947 byla nalezena u restaurace „Na Baterii“ peněženka s jistým obnosem peněz. Poškozený může se přihlásit u p. Nágla, Svaz Čechů z Volyně v Žatci, Šafaříkova ul. 1035.

Hledáme

Svaz Čechů z Volyně pátrá po Josefu Mikuláškově z Koubaně, okr. Hořochov na Volyni. Žádáme, aby jmenovaný zaslal nám písemně svou adresu. Jedná se o důležitou záležitost.

Všichni, kdož jej znají, necht' jej laskavě upozorní na toto pátrání.

Nechť se ihned přihlásí do kanceláře Svazu Čechů z Volyně p. Alexandr Šýra a p. Vladimír Šýra, kde oříší dopisy od MNO, Kleg.

Státní úřad pro válečné poškozence pátrá po následujících vdovách, kterým byl přiznán vdovský důchod a není jim vyplácen, protože neudaly své místo osídlení: Věra Pančuková, Marie Černá, Marie Hamáčková, Anna Rampasová, Zdeňka Totucká, Zina Šlégrová, Anna Hrádková. Jmenované necht' ihned oznámí Svazu Čechů z Volyně své místo pobytu. V poznámce necht' uvedou jméno manžela a počet sirotek, poněvadž jest mnoho vdov stejného jména.

Alexandra Kolbabu, nar. 1880 v Dlouhém Poli na Volyni upozorňujeme, že ve Svazu Čechů z Volyně (p. Nágel) nachází se jeho přihláška o přiděl pudy a jiné doklady. Vybízíme jej, aby si je urychleně uvědli.

Anna Pastýřková, bytem ve Velké Losiny 96, okr. Šumperk, hledá své sestry Marii Ducháčkovou a Josefu Šmyčkovou, obě z Kupčeva na Volyni.

Anna Martinová, Nasengrub č. 6, p. Aš, hledá dceru Vilemínu Gorálovou a své přátele Antonína Čermenského, Frant. Malého, Frant. Čermenského, Václava Smoln a Marii Gorálovou, kteří bydlí ve Volkově. Hledá též Vladimíra Kopřivu z Holovčanské České u Šepetovky.

Antonín Čjanka, Nový Malín č. 163, okr. Šumperk, hledá Vincka Sibru z Dorostaje na Volyni. Necht' se pan Sibr ohlásí dopisem na výše uvedené adresu.

Julie Fibichová, která bydlela na Volyni v Lucku, ul. Koperníkova č. 6, necht' podá o sobě zprávu na adresu: Jar. Parma, Praha, min. inf. — polské odd. — Tržiště 9. Hledá ji Ludvika Bojarská, Gorný Slask, Zaboze, ul. Dubielia No 3.

Václav Vašuta, Kupčice 27, pošta Olbramovice u Mor. Krumlova, hledá Vladimíra Němce z Bakovce na Volyni.

Blahopřání. Všem svým absentům přeje příjemné vánoční svátky, mnoho štěstí a málo dopravních nehod v novém roce
VÁCLAV VLK
autoškola v Žatci.

POZOR!

Výroba krouhaček na řepu, močůvkových pump a válcových šrotovníků
VLADIMÍR HERZAN
Broumov II. čís. 124

*Příjemné prožití vánočních
svátků a nejkrásnější rok 1948
svým zákazníkům přeje*

Národní správa firmy

M. MATHES

velkoobchod vínem a likéry

ŽATEC, Nádražní schody

Příjemné vánoční svátky
a mnoho zdaru
v novém roce

Vám přeje

Knih tiskárna

SVOBODA

ŽATEC

Příjemné svátky vánoční,
mnoho zdaru, spokojenosti a zdraví
v novém roce

všem svým milým a váženým zákazníkům

dovoluje si přáti

Josef Foitík

KNIHKUPECTVÍ — KNIHAŘSTVÍ — PAPIRNICTVÍ

Podbořany, Revoluční 200 - Telefon 263

**Pěkný dárek od Ježíška -
naše spořitelní knížka**

to je heslo, pod kterým Zatecká spořitelna zaměřila spoření k letošním vánocům. Ohlas byl více než radostný, zejména mezi drobnými ti střídaly. A většina z nich splní jejich přání, většina z nich si mohla ušetřit na kolo, případně jinou užitečnou věc. Rovněž mnoho tatínků a maminek mělo již dlouhou starost s Ježíškem a zejména s opatřením peněz. I jim pomohlo pravidelné měsíční nebo týdenní střídání, takže před vánoci si mohli vybrat poměrně vysokou částku, která jim jistě přijde vhod. Spoření má vždy méně příjemný začátek než konec, protože spořít znamená myslet na budoucnost a odříci si určitou věc okamžitě. Tuto snahu spořitelny lze jenom vítit a plně ji podporovat. Spořitelní knížka s pravidelnými úsporami stane se tak Vaším spolehlivým průvodcem a pomocníkem, který Vám pomůže překlenouti mnoho nesází.
Spořte a půjde to!

Vojtěch Soutner

módní obchod

PODBOŘANY, Stalinova tř. 356/7

*děkuje našim přátelům z Volyně a
všem věrným zákazníkům za do-
savadní přízeň a přeje všem příjemné
vánoce a mnoho zdaru v novém roce*

Dr Josef Folprecht:

Volyňští krajané

Malé přehledné dílko, do něhož význačný znalec volyňských krajanů a jejich oddaný přítel shrnul všechno důležité a zajímavé.

Cena svazčku Kčs 18.—. Poštou zasílá:

Knihkupectví JOSEF FOITÍK

PODBOŘANY, Revoluční 200 - Telefon 273

*Volyňským Čechům
veselé vánoce a mnoho štěstí
v novém roce
přeje*

Okresní záložna hospodářská Žatec

**Svoji práci v min. letech získala si Vaši důvěru
a slibuje, že i v roce 1948 bude Vám věrně sloužiti**